Bütün ülkelerin proleterleri birleşin!

Karkêren hemû welatan yekbın!



İŞÇİNİN SESİ

Burjuvaziye ve oportünizme karşı savaşta haydi 7. Yaz Taarruzu'na

Yıl:10, Sayı:237
27 Haziran 1983

İşçi sınıfımız, emekçi halkımız, 15-16 Haziranların yolundan, hem de daha bilinçli ve örgütlü yürümek için güç topluyor. Biz de partimizi, bu yolu daha iyi aydınlatabilir duruma getiriyoruz.

15-16 Haziranların yolundan bu düzeni yıkacağız

Nizam Sucu

Faşist yönetim, Türkiye kapitalizminin çürük temeli üzerinde kapitalizmi kurtarmak için çabalayıp duruyor. Kurtarması için finans kapital açısından gerekli önlemleri, çürük temel nedeniye uygulasa bir türlü, uygulamasa bir türlü açmaz içinde kalıyor.

Yüksek faizler yoğun şikayet doğurdu. Yatırımları engelledi diye faizleri düşürdüler. Bu kez, bankaların verimliliğini artırmadan faiz düşürmek işe yaramaz diye Dünya Bankası dahil herkes şikayete başladı.

Fiyat artışlarının oranı konusunda ise artık iki bakan arasında bile anlaşma sağlanamaz oldu. Maliye Bakanı Kafaoğlu enflasyonun son beş ayda %12,7 olduğunu ve bu yıl %20'yi geçmeyeceğini söylerken, öteki bakanlar gerçek rakamın %50'nin üzerinde olduğunu iddia edince Ekonomik Kurul'da tartışma çıktı. *Milliyet* gazetesinde yayınlanan Devlet İstatistik Enstitüsü'nün (DİE) sonuçları ise daha da çarpıcı. DİE'nin yayınladığı çizelge son üç yılda fiyat artışlarının %500'e kadar ulaştığını gösteriyor.

Bu "çetin" koşullarda, endüstrinin %50'ye yakın bir kapasiteyle çalışabildiği bir dönemde, ciddi bir sorun daha patlak verdi: Basına "Karanlık Yaz" deyimiyle yansıyan enerji sıkıntısı. Gündüzleri yapılan elektrik kısıntısı 6 saate çıkarıldı. Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı konuşmasında üç bin endüstri işletmesinin elektriğinin %10 kısılacağını bildirdi.

Elektrik sorununa çözümün her yıl Türkiye bütçesinin üçte birinin harcanmasıyla 10 yıl sonra gerçekleşebileceği tezi ise sorunların faşist cunta elinde çözümsüzlüğünü yansıtan bir örnektir.

Burjuvazinin çıkarlarını en dikkatli bir biçimde gözeten faşist cunta burjuvaziyi bile hoşnut edemezken, işçi emekçi yığınların öfkesi artık saatli bomba gibidir. Yeni iş yasası bunu yansıtıyor. Hiçbir hak hukuk tanımayan faşist bir yasa hazırladılar. Ama şimdi de bunun uygulamaya girmesinden korkuyorlar. 1985'e kadar YHK'nın yaptığı toplu sözleşmeler yürürlükte kalacakmış! Yani işçi sınıfının kımıldamasından korkuyorlar.

Cuntayı güvensizlik sardı. Güdümlü burjuva partilere bile güvenmiyor. Bu yüzden, bir kez, getirdiği seçim yasasıyla yeni "barajlar" koydu. Bu yasaya göre her parti milletvekili adaylarını seçimden 70 gün önce Milli Güvenlik Konseyi'ne bildirecek. MGK bu adayları tek tek inceleyip, veto edebilecek. Ayrıca her parti parlamentoya milletvekili sokabilmek için önce ülke çapında oyların %10'unu alma barajını, sonra her ile göre değişen seçim çevresinde milletvekili seçilmek için gerekli oy barajını aşmak zorunda!

Cuntanın güvensizliğine bir örnek de SODEP'in 32 kurucu üyesinden 21 tanesini veto etmesidir. Başta Erdal İnönü olmak üzere partinin kilit kurucuları veto edilmiştir. Bu partiyi kapatmakla eş anlamlıdır. Sosyal demokratların sadakat yeminleri, NATO'ya, 12 Eylül'e bağlılık teminatları bile onların siyaset alanında kalmalarını sağlayamadı.

Bu arada Sovyet sınırında NATO Çevik Kuvvet tatbikatları devam ederken, Karadeniz'de "Deniz Kurdu 2" tatbikatı yapıldı. Burjuva gazeteleri bu tatbikatlara renkli resimlerle, geniş yer verdiler. Ayrıca Ege'de, "bilimsel araştırma" yapan Piri Reis gemisi Yunan savaş gemilerince durduruldu. *Hürriyet* gazetesi haberi "Yunanlılar Piri Reis'i ablukaya aldı" şeklinde verdi. *Tercüman* gazetesi 16 Haziran tarihli sayısındaki "Suriye'de 6000 terörist var" haberiyle Irak operasyonundan hemen sonra Suriye'yi de hedef gösterdi. Bir yandan İsrail ve Fransa ile ağız dalaşları sürüyor. Bir yandan İran'la ticareti Yunanistan'a kaptırmamak için, İMF'e ters düşen anlaşma imzaladılar. Kısacası, cunta içerde hiçbir şey başaramama temelinde, desteksiz atış yaparcasına gözünü dışa dikti. Saldırganlaşıyor.

Devrimciler, Türkiye ve bölge halklarının bu can düşmanına karşı savaşımı yiğitçe sürdürüyorlar. Basına uygulanan ağır sansüre rağmen, yakalanan devrimcilerle ilgili haberler ve antikomünist yazarların "ne bitmez ihanet zinciriymiş" diye şikayet etmeleri (Ergün Göze, *Tercüman*, 16 Haziran) bunun somut kanıtıdır.

Devrimci savaşımın sürmesi ve burjuvazinin şövenist kışkırtmalarına karşı, özellikle, komünistlerin enternasyonalist tutumu burjuvaziyi kızdırıyor. 23 Haziran tarihli *Tercüman* ve *Milliyet*, ASALA ile ilgili haberi verirken TKP Leninci kanadının enternasyonalist tutumunu yine bulandırmaya çalıştı.

Ergün Göze yazısında Türkiye'de komünist hareket dışardan pompalanıyor diyor. Yanılıyor. Emperyalist zincirin zayıf halkası Türkiye'de "sağolsun", kapitalizmin kendisi, güçlü, devrimci yetenekli bir işçi sınıfının yetişmesine ortam hazırladı. Komünistler, toplumun ta içindeki bu sınıfın "nacizane" sözcülüğünü yapıyorlar. O kadar.

Burjuvazi dışardan pompalanma sözleriyle kendini bile avutamaz. 15-16 Haziran ayaklanmasını hatırlayın! Yüzbinlerce işçi İstanbul'da sel olup aktığı zaman burjuvazi, hiç de dışardan pompalandığını düşünmemiş, korkudan, cici apartman katlarından gülücükler yağdırmıştı!

İşçi sınıfımız, emekçi halkımız, 15-16 Haziranların yolundan, hem de daha bilinçli ve örgütlü yürümek için güç topluyor, hazırlanıyor. Biz de partimizi, bu yolu daha iyi aydınlatabilir duruma getiriyoruz, güçleniyoruz, hazırlanıyoruz.

7. Yaz Taarruzu'ndan daha da güçlü çıkacağız!

15-16 Haziranların yolundan bu düzeni yıkacağız!



İŞÇİNİN SESİ

Masrafı: İngiltere'de 50p, Almanya'da 2DM ■ Yıllık abone: İngiltere'de 15 pound, Almanya'da 50DM ■ Türkiye'den 4 kitap gönderilerek abone olunabilir. ■ Yazışma adresi: 29 Parkfield Street, London, N1, England ■ Baskı: Morning Litho Printers Ltd. (TU) ■ Gönderilen yazıları yayınlayıp yayınlamama ve tersine bir istek belirtmedikçe düzeltme, ya da kısaltma hakkı yayın kurulunundur. Hiçbir yazı geri gönderilemez.

İçindekiler



İŞÇİ MİZAHI

FİDEF'e bağlı Münih İşçi Derneği'nin yayınladığı imsakiyeyi aynen ve yorumsuz veriyoruz.

M.İ.DER

Münih İşçi Derneği
Türkischer Arbeiterverein in München e.v.
St.Martin-Str.7, 8 Mchn 90 Tel: 692 2292

RAMAZANINIZ MÜBAREK OLSUN !

1983 MÜNİH RAMAZAN İMSAKİYESİ

GÜNLER	TARİH	İmsak	Güneş	Öğle	İkindi	Akşam	Yatsı
1. Pazar	12 Haziran	1.26	5.12	13.19	17.34	21.16	22.36
2. Pazartesi	13 Haziran	1.26	5.11	13.19	17.34	21.16	22.36
3. Salı	14 Haziran	1.26	5.11	13.19	17.34	21.16	22.36
4. Çarşamba	15 Haziran	1.26	5.11	13.19	17.34	21.17	22.37
5. Perşembe	16 Haziran	1.26	5.11	13.20	17.35	21.18	22.38
6. Cuma	17 Haziran	1.26	5.11	13.20	17.35	21.18	22.38
7. Cumartesi	18 Haziran	1.26	5.11	13.20	17.35	21.18	22.38
8. Pazar	19 Haziran	1.26	5.11	13.20	17.35	21.19	22.39
9. Pazartesi	20 Haziran	1.26	5.11	13.20	17.35	21.19	22.39
10. Salı	21 Haziran	1.26	5.12	13.21	17.36	21.20	22.40
11. Çarşamba	22 Haziran	1.26	5.12	13.21	17.36	21.20	22.40
12. Perşembe	23 Haziran	1.26	5.12	13.21	17.36	21.20	22.40
13. Cuma	24 Haziran	1.26	5.12	13.21	17.36	21.20	22.40
14. Cumartesi	25 Haziran	1.26	5.13	13.22	17.37	21.20	22.40
15. Pazar	26 Haziran	1.26	5.13	13.22	17.37	21.20	22.40
16. Pazartesi	27 Haziran	1.26	5.13	13.22	17.37	21.20	22.40
17. Salı	28 Haziran	1.26	5.14	13.22	17,37	21.20	22.40
18. Çarşamba	29 Haziran	1.26	5.14	13.22	17.37	21.20	22.40
19. Perşembe	30 Haziran	1.26	5.15	13.23	17.38	21.20	22.40
20. Cuma	1 Temmuz	1.26	5.15	13.23	17.38	21.20	22.40
21. Cumartesi	2 Temmuz	1.26	5.16	13.23	17.38	21.19	22.39
22. Pazar	3 Temmuz	1.26	5.16	13.23	17.38	21.19	22.39
23. Pazartesi	4 Temmuz	1.26	5.17	13.23	17.38	21.19	22.39
24. Salı	5 Temmuz	1.26	5.18	13.23	17.38	21.18	22.38
25. Çarşamba	6 Temmuz	1.38	5.19	13.24	17.38	21.18	22.38
26. Perşembe Kadir G.	7 Temmuz	1.44	5.20	13.24	17.38	21.18	22.38
27. Cuma	8 Temmuz	1.49	5.20	13.24	17.38	21.17	22.37
28. Cumartesi	9 Temmuz	1.54	5.21	13.24	17.38	21.17	22 37
29. Pazar	10 Temmuz	1.59	5.22	13.24	17.37	21.16	22.36
30. Pazartesi	11 Temmuz	2.08	5.23	13.24	17.37	21.15	22.35

Diğer şehirler için Fark cetveli	
Lindau	+7
Neu-Ulm	+6
Kempten	+5
Immenstadt	+5
Günzburg	+5
Memmingen	+5
Dillingen	+5
Kaufbeuren	+4
Füssen	+4
Augsburg	+3
Donauwörth	+3
Landsberg	+3
Bobingen	+3
Garmisch-Part.	+2
Weilheim	+1
Fürstenfeldbr.	+1
Dachau	0
Ingolstadt	0
Bad-Tölz	0
Freising	0
Miesbach	0
Moosburg	-1
Rosenheim	-2
Kolbermoor	-2
Landshut	-2
Wasserburg	-3
Straubing	-4
Mühldorf	-4
Traunstein	-4
Deggendorf	-5
Passau	-7

RAMAZAN BAYRAMI : 12.13.14 Temmuz 1983



PKK'nın bildirisinden

"Ülkemiz Kürdistan, son yılların en acılı, ama bir o kadar da anlamlı günlerini yaşıyor. Gelişen bağımsızlık mücadelemizi bastıramamanın telaşı içinde bulunan düşman, zindanlardaki savaş esirleri için ardarda ölüm fermanları çıkarırken, azgın katliam ve saldırılarını da diğer parçalara kadar uzatmış bulunuyor. Sömürgeci vahşet ve katliamların giderek daha da artacağını gösteren bu durum, bu kadar alçak bir düşmana karşı mutlaka savaşmak ve bu savaş içinde yer almak için bizleri daha da kinlendiriyor ve mücadele hırsıyla dolduruyor.

"25 Mayıs 1983 günü, sömürgeci-faşist zindanlardaki savaş esirlerinden 35'i için daha ölüm ilanı açıklanırken, özel eğitilmiş komando birlikleri ve zırhlı araçların eşliğindeki faşist Türk ordusu Güney Kürdistan içlerine kadar bir saldırıda bulundu...

"Gerçekte bir insanlık düşmanı olan bu devlet, bu saldırılarını sadece halkımız ve onun en seçkin evlatlarıyla da sınırlı tutmamakta, bölge halklarına karşı da aynı düşmanlık ve kinle saldırılar düzenlemektedir. Emperyalizmin içinde bulunduğu ağır bunalım ve bölgemizin hassas durumu da buna eklenince, bu sömürgeci devletin bölge üzerinde de dizginsiz saldırıları artık kaçınılmaz bir durum olmuştur.

"Adventur Express-83 tatbikatı adı verilen ve 3500 kişilik NATO Çevik Kuvvetlerinin de katılımıyla bir ay sürecek olan savaş provaları da, Türkiye'nin üstlendiği bu rolü çok açık olarak sergilemektedir. 26-28 Mayıs 1983'te başlayan bu tatbikatın, idam kararlarının açıklandığı ve Güney Kürdistan'a yönelik saldırının gerçekleştirildiği günlere rastlaması ise, olayların anlam ve önemini daha da arttırmaktadır.

(...)

"Sahte demokrasi ve seçim yaygaralarının koparıldığı bu günlerde, artan idam kararlarına eşlik eden bu gelişmeler, devrimci güçler ve halk açısından öğreticidir. Faşist cunta, bir yandan idamları gerçekleştirirken, öte yandan da mücadelenin gelişimini açık kitle katliamlarıyla önlemeye çalışmakta, bu amaçla her yönteme başvurmayı mübah saymaktadır.

"Onun bu yönelimi, faşist bir diktatörlük olarak hangi biçimi alırsa alsın Kürdistan ve Türkiye halklarına saldırıyla yaşayacağını ortaya koymaktadır. Gerçekte, Türkiye işçi sınıfı ve devrimci güçlerine de yöneltilmiş olan bu saldırılar sonuçsuz bırakılmak, Türkiye, Kürdistan ve Ortadoğu halklarının başında demoklesin kılıcı gibi asılı duran bu faşist diktatörlük yıkılmak isteniyorsa, içinde bulunulan haklı mücadeleyi desteklemek ve geliştirmekten başka hiçbir yol yoktur."

(...)

Serxwebûn

TÖB-DER yön ticil rinin açıklaması

Faşist cunta sayısız cinayetlerine bir yenisini daha kattı, TÖB-DER saymanı devrimci öğretmen Abdullah Gülbudak'ı işkencede katletti. Bunun üzerine yurtdışında bulunan TÖB-DER yöneticilerinin kamuoyuna yaptıkları açıklamayı özetle veriyoruz.

"Faşist cunta ülke çapında devrimci ve demokratlar üzerinde yeniden yoğun tutuklama kampanyası başlatarak terör estirmektedir. En son olarak TÖB-DER Genel Saymanı Abdullah Gülbudak cunta güçleri tarafından Ankara Merkez Cezaevi'nde katledildi. Çok sayıda yaralının da bulunduğu bu olaydan sonra Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı 17 Mayıs 1983 tarihli açıklamasıyla, A. Gülbudak'ın 'eceliyle' öldüğünü belirterek, dünya kamuoyunu yanıltmak istedi.

"Alınan bilgilere göre, avukatların tüm ısrarlarına rağmen sıkıyönetim güçleri Gülbudak'ın otopsisini yaptırmadığı gibi, hapishanedeki diğer yaralı arkadaşları da göstermedi.

"Gene emin kaynaklardan öğrenildiğine göre A. Gülbudak Mamak askeri Cezaevi'nden, Ankara Merkez Cezaevi'ne nakledilmeden önce, işkenceden kalma rahatsızlıkların dışında herhangi bir rahatsızlığı da yoktu.

"1946 yılında Fatsa ilçesinin Tepecik Köyü'nde doğan A. Gülbudak, ilk öğretmenliğe 1973 yılında Fatsa Ortaokulu'nda başladı. 1976 yılında aynı ilçede TÖB-DER şube başkanlığı yaptı. 1978 yılında TÖB-DER Genel Saymanlığı'na seçildikten sonra, örgütsel işlerin yoğunluğu nedeniyle Eylül 1979 tarihinde öğretmenlikten istifa etti.

"Kasım 1979 tarihinde diğer TÖB-DER yöneticileriyle birlikte sıkıyönetim güçlerince takibata uğrayan Abdullah Gülbudak 29 Aralık 1980 tarihinde gözaltına alındı. Ankara Emniyet Müdürlüğü'nde yapılan yoğun işkencelerden sonra, Ocak 1981 tarihinde tutuklandı. 27 Kasım 1981 sonuçlanıncaya kadar birkaç defa Mamak Askeri Cezaevi'nden, Ankara Emniyet Müdürlüğü'ne götürülüp, işkence yapıldı.

"25 Aralık 1981 tarihinde, tarihli savunmasından da anlaşıldığı gibi TÖB-DER davası sıkıyönetim mahkemesinin kararıyla örgütü kapatılırken, Abdullah Gülbudak yönetimdeki arkadaşlarıyla birlikte 8'er yıl ağır hapis cezasına çarptırıldı. 15 Şubat 1983 tarihinde Askeri Yargıtay'da cezası onaylandıktan sonra, arkadaşlarıyla birlikte Mayıs ayının ilk haftasında, Ankara Merkez Sivil Cezaevi'ne nakledildi ve tahminlere göre cuntanın büyük yaygaralarla parti kurmaya 'izin' verdiğini ve 'demokrasiye' geçiş için önemli adımın atıldığını açıkladığı 16 Mayıs 1983 tarihinde de katledildi.

(...)

"... A. Gülbudak kasıtlı bir şekilde ve sürekli olarak Mamak Askeri Cezaevi'nden, Ankara Emniyet Müdürlüğü'ne götürülerek işkence yapılmıştır. Cuntanın bu konuda öteden beriye devam eden, önder kadrolar üzerindeki işkence ve katliam uygulamalarının kaygı verici boyutlarda devam ettiğini tüm devrimci, demokrat tutukluların ifadelerinden de anlamak mümkündür...

"Eğer işkence sonucu TÖB-DER üyesi Nazif Kaleli ve Enver Karagöz ölümcül derecede hasta olup, faşist cuntanın zindanlarında ölüme terkedilmişlerse, A. Gülbudak katledilmişse, DİSK Genel Başkanı A. Baştürk hayatından endişe ediyorsa, Diyarbakır, Erzurum, Amasya, Ankara, İstanbul, İzmir hapishanelerinde siyasi önderlerin can güvenlikleri tehlikede ise, anti-faşist Türkiye halkları için hayat yaşanmaz hale gelmişse ne yapılması gerektiğinin cevabını direnerek ölenler vermişlerdir.

"Kısaca: bugün emperyalizme ve faşizme karşı olan herkesin görevi, öldürülen arkadaşlarının yasını tutmak,... değildir... Cuntaya karşı savaş açmaktır.... Direnerek ve dövüşerek ölenlerin mücadelesini devam ettirmektir... Ve faşist cuntayı tarihteki Hitler, Mussolini, Franko, Şah, Somoza gibi faşistlerin mezarlığına göndermektir."

Komünist parti anlayışına karşı olan Marksizmin adını anmasın

Hatice Dağlı

Genişletilmiş EK Toplantısı kararlarında da belirtildiği gibi, Marksist Leninist parti teorisine karşı çok yönlü bir saldırı yönelmiştir.

Bunun bir kaynağı, partimizin tepesine çökmüş, partizan kliğidir. Önce desantralize parti fikrini savunan bu klik şimdi rotayı değiştirdi, merkeziyetçilikten söz ediyor. Ancak tüm anlayışıyla ve uygulamasıyla gösteriyor ki, onun merkeziyetçilik dediği, merkeze el koymuş desantralizasyonun ta kendisi, ya da merkezden yayılan likidasyondur.

Saldırının öteki bir kaynağı da, "Marksçı sol" adına girişilen yeni parti arayışlarıdır. Bu arayışlarda Leninizm Rusya'ya özgü diye rafa kaldırılıp, klasik komünist partisi modeli böylece bir köşeye atılıyor. Tüm bunlar da "Marksizm" adına yapılıyor. Böyle Marksizm de olamaz.

Bu iki saldırı yönü de özde aynı sınıfsal damgayı taşımaktadır. Biz, bu yazıda Marks Engels'in işçi sınıfının bağımsız partisine ilişkin ve küçük burjuva anlayışlara karşı çıkan bazı görüşlerini aktarmaya çalışacağız.

İşçi sınıfının bağımsız sınıf partisi çürük birliklerle yaratılamaz

Marks ve Engels devrimci teoriyi, devrimci siyasal eylemi ve devrimci partiyi birbirlerini tamamlayan bir bütünün parçaları olarak ele aldılar. Bir yandan işçi sınıfının devrimci teorisini geliştirirken, öte yandan devrimci siyasal eylemin yolunu çizdiler, komünist partisinin örgütlenme ilkeleri üstüne yoğun bir tartışma başlattılar.

Marks ve Engels, 1847'de Komünist Partisi Manifestosu'nu yazdılar, Komünistler Birliği'ni kurdular. Birliğin kurulmasıyla ve özellikle I. Enternasyonal döneminde, tartışmalar derinleşti, küçük burjuva görüşlerle ve örgütlenme biçimleriyle savaş en acil görev olarak belirginleşti. Proletaryanın bağımsız partisi konusu büyük önem kazandı.

Marks ve Engels, burjuva kuyrukçusu siyasetlerin devrimleri yenilgiye götüreceğini, yalnızca liberal burjuvaziden değil, demokratik küçük burjuvaziden de bağımsız bir siyasetin izlenmesi gerektiğini söylüyorlardı. Liberal burjuvazinin 1848 devriminde oynadığı hain role şöyle dikkat çekiyorlardı:

"1848'de olduğu gibi parti, burjuvazinin yedeğinde olmak ve sömürülmek istemiyorsa en örgütlü, en birleşik, en bağımsız biçimde eylem koymalıdır." (Marks Engels, *Seçme Yapıtlar,* 3 ciltlik, İngilizce basım, cilt 1 s.176)

Erkteki gericiliğe karşı demokratik küçük burjuvaziyle birlikte yürünecek, ama küçük burjuvazinin kendi çıkarlarını sağlama almaya çalıştığı her yerde onlara karşı da savaşılacaktı. Marks ve Engels, kimseyle işçi sınıfının çıkarlarının el üstünde tutulamayacağı bir birlikten yana değildiler. Böyle bir birliğin işçi sınıfının bağımsız siyasetini engelleyeceğini yazıyorlardı:

"Şu anda demokratik küçük burjuvazi her yerde eziliyor. Her yerde proletaryaya genel birlik ve uzlaşma öğütlüyor. Proletaryaya her yerde el uzatıyor... Her türlü görüşü barındıracak büyük bir muhalefet partisi kurmaya çalışıyor. Yani genel sosyal demokratik lafların egemen olduğu, ama arkasında kendi özel çıkarlarının gizli kaldığı ve aziz birlik uğruna proletaryanın özel çıkarlarının öne çıkarılamayacağı bir parti örgütlenmesinde işçileri boğazlamaya çalışıyor. Böyle bir birlik yalnızca onların yararına ve tamamıyla proletaryanın zararına olacaktır. Proletarya tüm bağımsızlığını kaybeder..." (Marks, Engels, *Seçme Yapıtlar,* cilt 1, s.179-180).

Görüldüğü gibi Marks ve Engels, her türlü görüşü barındıran "aziz birlik"lerden değil, işçi sınıfı ideolojisinin ve sınıf çıkarlarının uzlaşmasız savunulduğu bir partiden yanadırlar.

Marks ve Engels, partinin burjuva ve küçük burjuva siyasetlerinden bağımsızlığını savunurken, partinin küçük burjuva örgütlenme biçimlerinden bağımsızlığını da savundular. Küçük burjuva gurupçuluğu ve sekterliğine karşı komünist partisinin örgütlenme ilkelerini geliştirdiler.

Küçük burjuva örgütlenme anlayışına karşı merkezi parti

Marks ve Engels gurupçuluğa, sekterliğe karşı demokratik merkeziyetçiliği, her türlü burjuva etkisinden ideolojik ve siyasal bağımsızlığı, partinin komünist formasyonunun temel unsurları olarak gördüler.

Marks F. Bolte'ye 1871'de yazdığı mektupta şunları söylüyor:

"Enternasyonal, işçi sınıfının gerçek örgütünü sosyalist ya da yarı sosyalist sektlerin yerine geçirmek üzere kuruldu. Orijinal tüzük ve Açılış Söylevi bunu ilk bakışta gösteriyor. Öte yandan eğer tarihin gidişi halihazırda sektleri ezmeseydi Enternasyonal, ayakta kalamazdı. Sosyalist sekterliğin ve gerçek işçi sınıfı hareketinin gelişmesi her zaman birbirlerine ters orantılı dururlar. Sektler işçi sınıfı bağımsız tarihsel hareketi için olgunlaşmadığı sürece haklı çıkarılabilirler. (Tarihsel olarak) Bu olgunluğa erişir erişmez tüm sektler zorunlu olarak gericidirler. Bununla birlikte tarihin her yerde ortaya serdiği şey, Enternasyonal tarihinde de tekrarlanıyor. Eskimiş olan anlayış yeni kazanılmış biçim altında kendini yeniden kurmaya ve konumunu muhafaza etmeye çalışıyor.

"Enternasyonal'in tarihi, *Genel Kurul*'un, işçi sınıfının gerçek hareketine karşı Enternasyonal içinde kendini yeniden öne sürmeye çalışan sektlere ve amatörlüğe karşı *sürekli savaşımının* tarihidir. Bu mücadele, Kongrelerde ve ondan da öte *Genel Kurul*'la bireysel kesimler arasındaki özel görüşmelerde yürütülüyor." (Marks, Engels, *Seçme Yapıtlar,* Tek ciltlik, İngilizce basım, s.671-672)

Demokratik merkeziyetçi örgütlenme biçimi altında kendini yeniden kurmaya çalışan biçim, guruplara özerklik tanıyan federatif bir örgütlenmedir. Özellikle Proudhon, Lassalle ve Bakunincilerin savundukları bu örgütlenme biçimine karşı Marks ve Engels sürekli bir savaş yürüttüler.

Bu kliklerin programları, Enternasyonal'in programına tersti. Aynı çatı altında birarada yaşanamazdı. Klikler, aynı çatı altında birarada yaşanabileceğini, merkezi denetimi az, federatif örgütlenmenin bunu sağlayabileceğini söylüyorlardı. Böyle bir örgütlenmeden yana olmayan, Marks ve Engels'in de içinde yer aldığı *Genel Kurul*'u despotlukla ve otoriterlikle suçluyorlardı. Marks ve Engels, *Kongrenin* onayıyla böyle bir örgütlenme modelini mahkum ettiler.

Kongre'nin Bakunin'e sunduğu iki seçenek şuydu:

"Ya Birlik (Bakunin'in kurduğu birlik), Enternasyonal'le aynı amacı izlemelidir, bu durumda varlığını sürdürmesine bir gerek yoktur, ya da amacı farklı olmalıdır bu durumda birlik olanaksızdır." (Marks, Engels, *Seçme Yapıtlar,* 3 ciltlik, c.2, s.250-251)

Enternasyonal'in Basel Kongresi, Genel Kurul'a daha geniş yetkiler verince, federasyon yanlıları Kongre Kararları'nın, Enternasyonal'i "otonom bölümlerin özgür bir federasyonu" olmaktan çıkardığını ve onu "disiplinli bölümlerin hiyerarşik ve otoriter örgütlenmesi"ne dönüştürdüğünü söylediler. (agy, s.269) Buna karşı Marks ve

Engels, Enternasyonal'in "kapitalistlere, toprak beylerine ve onların devlet olarak örgütlenmiş sınıf erkine karşı ortak bir savaşta birleşen tüm ülkelerin proleterlerinin gerçek ve militan bir örgütü" olduğunu söylediler. (agy, s.271)

Enternasyonal'in Hague Kongresi, Paris Komünü'nün yenilgisinin ardından, Yürütme'ye daha geniş yetkiler verdiğinde, Marks ve Engels, özellikle ağır baskı koşullarında yürütmenin yetkilerinin artmasının, savaşımı merkezileştirmenin, bunlar olmadığında güçsüz kalacak siyasal eylemi güçlendireceğini söylediler (agy, s.293)

İşçi sınıfının bağımsız partisi, bağımsız ideolojisi temelinde yükselir

Marks ve Engels, işçi sınıfının siyasal hareketini devrimci temellere oturtan bir merkezileşmeyi savundular. Merkezileşmeyi, sosyalizmi "savunan" insan yığının toplamı olarak değil, işçi sınıfının bağımsız siyasal hareketine bağlı kadroların birleşmesi olarak gördüler.

Engels, A. Bebel'e yazdığı mektupta doğru taktikler üstünde yürütülen propagandanın, henüz harekete katılmamış işçi yığınlarına gitmesi gerektiğini, buralardan devrime kazanılacak kadroların 10 Lassalle'a bedel olduğunu hatırlatıyor. Birlik fanatikleri: üstüne aynı mektupta şunları yazıyor:

"Bu birlik fanatikleri, ya... sınırlı bir zekaya sahip insanlardır (Almanya'da işçilerle küçük burjuvazinin birliğini savunan insanlarda bunun hoş örneği vardır) ya da bunlar bilinçli veya bilinçsiz olarak hareketi bozmak isteyen insanlardır. Bu nedenle en büyük sekterler, gürültücüler ve dolandırıcılar bu anlarda birlik diye en hızlı bağıranlardır." (Marks, Engels, *Seçme Yapıtlar*, Tek ciltte, s.675)

Marks ve Engels, işçi sınıfının gerçek siyasal birliğini kurma savaşımında, en kötü anlarda bile uzlaşmasız ve ilkeli tutumu partinin daha ileri bunalımlara sürüklenmemesinde temel unsurlar olarak görüyorlar, "birlik" uğruna işçi sınıfının gerçek birliğinden ödün verilemeyeceğini, bunun partinin sağlıklı gelişmesinin temel koşulu olduğunu vurguluyorlar:

"Doğaldır ki her parti liderliği başarı görmek ister, bu da çok iyi birşeydir. Ama daha önemli şeyler için anlık başarıları feda etmek cesaretinin gösterilmek zorunda olduğu koşullar vardır. Özellikle sonul başarısı mutlak olarak kesin olan, yaşamımızda ve gözlerimizin önünde bu denli gelişen bizim gibi bir parti için anlık başarılar hiçbir şekilde her zaman ve mutlak olarak gerekli değildir. Örneğin Enternasyonal'i alın. Komün'den (Paris Komünü — *İS)* sonra çok büyük bir başarı kazandı. Burjuvazi hayretten küçük dilini yuttu, erki ona teslim etti. Üyeliğin büyük çoğunluğu bunun sonsuzca böyle gideceğine inandılar. İltihabın patlaması gerektiğini biz çok iyi biliyorduk... Sekterler onlara en aşağılık ve aptalca eylemlere izin verileceği ümidiyle Enternasyonal'i kullanmaya ve küstahlaşmaya başladılar. Biz müsade etmedik. İltihabın patlaması gerektiğini bilerek yıkımı geciktirmedik ama Enternasyonal'in bu yıkımdan en saf ve en bozulmamış bir biçimde çıkmasına çalıştık. İltihap Hague'de (1. Enternasyonal'in Hague Kongresi — *İS)* patladı. Bilindiği gibi Kongre üyelerinin çoğu hayalkırıklığı içinde ülkelerine hasta döndü. Ama Enternasyonal'de genel kardeşlik ve uzlaşma idealini bulacaklarını sanan ve bu nedenle hayalkırıklığına uğrayanların hemen hemen çoğu ülkelerinde, Hague'de Enternasyonal'den kopanlardan çok daha acı kavgalara şahit oldular. Şimdi sekter kavga körükleyicileri uzlaşma öğütlüyorlar ve bizi huysuz, diktatör olmakla suçluyorlar. Biz Hague'dan uzlaşmayla çıkmış olsaydık, bölünmenin üstünü örtseydik, sonuç ne olacaktı? Sekterler, özellikle Bakuninciler, Enternasyonal adına, çok daha büyük kötülükler ve aptallıklar yapmayı sürdüreceklerdi, en ileri ülkelerin işçileri iğrenerek bizden yüz çevireceklerdi, iltihap patlamayacaktı, ama Enternasyonal, delik deşik yavaş yavaş çökecekti, ve *ilkeler* Hague'de feda edildiği için, bunalımı ortaya sermek zorunda olan gelecek kongre en düşük kişisel kavgaya dökülecekti. O zaman Enternasyonal parçalara, 'birlik' (!) adına parçalara bölünecekti. Onun yerine çürümüş unsurlardan onurumuzla bugün kurtulduk" (Marks, Engels, *Seçme Yapıtlar*, Tek ciltte, s.675)

Marks ve Engels'in parti çalışmaları, Enternasyonallerin tarihi, komünist partisi formasyonunu Marksistlere öğreten bir deryadır. Biz bu deryanın içinde yalnızca birkaç noktayı çekip çıkarmaya çalıştık.

Sosyal demokrasi bu kez devrim savaşımını yanıltamayacak

Değerli yoldaşlar,
Haberler vermek istiyoruz.

Türkiye'de gazetelere "Ordumuz Irak'ta üslenen silahlı gurupları temizledi" başlığıyla geçen olayın aslı değişiktir. Irak içinde gerçekleştirilen "yıldırım operasyonla" 1300 Kürt emekçisi öldürülmüştür. Bunların içinde 12 Eylül'den sonra Irak'a geçen PKK militanları da vardır. Nitekim operasyon sonunda yakalanan kişiler Türkiye'de yargılanacaklardır. "Eşkiya" (!) adı verilen gerillalar Mayıs ayı içinde sonuçlanan PKK davasıyla ilgili olarak eylemler gerçekleştirmişlerdir.

Erdal İnönü ile birlikte Sosyal Demokrat bir parti kurmak için görevinden ayrılan Prof. Türkan Akyol üniversiteden ayrılmadan önce bir kısım öğrencisiyle bir konuşma yapmıştır. Sözleri, ilginç geldiği için aktarmak istiyoruz.

Akyol, üniversiteden ayrılmanın kendisine çok zor geldiğini ancak tarihsel bir sorumluluk taşıdığını hissederek böyle bir işe giriştiğini söyledi. Sonra da öğrencilerin bu tavrını nasıl değerlendirdiğini sordu.

Öğrencilerin bir kısmı öğretim üyesi olarak da yapabileceği şeyler olduğunu söyledi. Karşılık olarak Türkan Akyol şöyle dedi: "Devlet son gücünü kullanarak 12 Eylül'ü gerçekleştirmiştir. Şimdi demokrasiye geçiyoruz, en ılımlı şekilde geçmesini sağlamak zorundayız". Partilerin kurulmasının demokrasiye geçmek demek olmadığını söyleyen öğrenciye yanıt olarak ise "ümitsiz olmamalıyız" dedi. Türkan Akyol ayrıca "demokrasiye ılımlı bir şekilde geçilmezse sonucun Türkiye için çok kötü olacağını" sözlerine ekledi.

Bu örnek sosyal demokrasinin tarihsel işlevini bir kez daha açık etmektedir.

Devrimci selamlar.

A.T., Ankara

Yepyeni bir işçi düzeni kurulacak

Değerli yoldaşlar,
Önce dostça selamlarımızı iletir, devrimci savaşımda başarılar dileriz.

Biz bir gurup Türkiyeli işçiyiz. Çevremizde yanlış görüşleri olan bazı Türkiyeli işçiler var. Onlarla konuşup tartışıyoruz. Bir gün daha iyi anlayacaklar ve anlıyorlar da: Türkiye'deki faşist cunta yıkılıp yerine yepyeni bir işçi düzeni kurulacaktır.

Bugün faşist cuntanın çevirdiği oyunları okuyor ve görüyoruz. Onun için daha sıkı çalışmak ve daha iyi örgütlenmek gerekiyor. Yüzlerce yoldaşın idam sehpasında sallandırılması, binlerce yoldaşın demir parmaklıklar arkasında işkenceye uğraması gün geçtikçe hıncımızı çoğaltıyor. Halk uyanıyor. İşsizliği pahalılığı görüyor. Durum dayanılmaz boyutlara gelmiştir. Kökümüzü kurutamazlar. Aksine ağaçlarımız filizlendi, yeşeriyor. Daha hınçlı, daha bilinçli, önümüze gelen engelleri yıkıp geçeceğiz.

Yaşasın faşizmi devrimle yıkmak için savaşanlar!

Yaşasın TKP-*İşçinin Sesi!*

Yaşasın sosyalizme açılan ileri demokratik halk devrimi!

N.A., St Omer
Fransa

YAZ TAARRUZU



Burjuvaziye ve likidasyona taarruza geçelim

13.6.1983 tarihli *Tercüman*'da Altan Deliorman Irak'ı çağrıştırarak, Yunanistan'ı "mahdut amaçlı bir operasyon" ile tehdit ediyordu. Faşistlerin Irak olaylarından da cesaret alarak gemi azıya alacaklarından kuşku yok! Bugünlerde "Kıbrıs Türk Federe Devleti"nin bağımsızlık ilanının tarihi tartışılıyor. Türk lirasının Türk kesiminde resmi para olmasıyla birlikte bu, finans-kapitalin Kuzey Kıbrıs'ı Türkiye Cumhuriyeti topraklarına katmasının ilanıdır.

Cuntanın "gerçekçi barış önerileri karşısında zorlanması" rüyasını görenler uyuyadursunlar, cunta, özellikle bölge barışı açısından en büyük başbelası olmaya devam ediyor. Bu son derece doğaldır. İsteyen istediği kadar "dış politikadaki kimi gerçekçi eğilimleri" arayabilir. Ancak tüm devletler gibi Türkiye için de dış politika, iç politikanın uluslararası alandaki uzantısından başka birşey olamaz.

İçeride halka yönelik azgın saldırı sürüyor. Geçenlerde gelen ağır zamlar halkın belini bir kez daha büktü. Büyük Türkiye Partisi'nin kapatılması, cuntanın devlet partisi hayalinden vazgeçmediğini kanıtladı. Kendi saflarında hiçbir ciddi ayrılığa izin vermeyeceğini gösterdi. Objektif davranıyor gözükmek amacıyla MDP'liler de dahil kurucuların beşer onar veto edilmesi sürüyor. Bu yetmez gibi MGK kendisine bir de milletvekili adaylarını veto yetkisi tanıdı. Öte yandan, Evren'in savurduğu seçimleri erteleme tehditi asılı duruyor. Politik davaları, soruşturmaları, işkence ve idam cezalarını ise belirtmeye bile gerek yok!

Cunta içeride de dışarıda da "terörist", saldırgan bir politika izliyor. Çünkü Türkiye finans-kapitalinin dışa açılma, emperyalistleşme amacı ancak böyle bir politikayla gerçekleştirilebilir.

Kendi içindeki pazarlıklar bir yana, uluslararası sermaye de bu politikaya tam destek veriyor. Bir zayıf halkayı yitirme korkusunun yanısıra bunun bir nedeni daha var. Çağımızda emperyalist sermaye için, süper kârdan sonra en önemli bir dürtü de politik istikrardır. Tekelci devlet kapitalizmi döneminde yatırılan sermaye o denli büyümüş ve teknoloji o denli önem kazanmıştır ki, emperyalistler için riski en aza indirmek zorunluluğu doğmuştur. Dolayısıyla uluslararası sermaye büyük toplumsal çalkantıların, şiddetli sınıf savaşlarının ve bunlara bağlı olarak kamulaştırma vb. tehlikelerin olduğu ülkelerden uzak durmaktadır. Buraları güvenilmez görmektedir.

Bu noktada iki konu açığa çıkıyor:

Birincisi emperyalizm ülkemizde istikrarın sağlanmasını şiddetle istiyor. Çünkü böyle bir Türkiye aynı zamanda Ortadoğu'da "istikrarın" sağlanması için büyük önem taşıyor. Bu nedenle emperyalizm cuntanın politikasını destekliyor. Ancak herkes de biliyor ki Türkiye'deki bunalım yapısaldır. Bunalımı çözebilmek için yapıyı değiştirmek, ekonomik temeli güçlendirmek gerekir. İşte burada cuntaya destek vermeye yanaşan yok.

Buradan geliyoruz *ikinci* konuya. Cunta iktidara geldiğinden bu yana, iç yatırımları canlandırabilmek, ülkeye yabancı sermayeyi çekebilmek, onunla ortak olarak içeride ve dışarıda çeşitli yatırımlara gidebilmek için elinden geleni yaptı. En başta da işçi sınıfının açık, yığınsal savaşını bastırdı, "politik istikrarı sağladı". Ancak bir başarı kazanamadı. Bu, ülkemizdeki durgunluğun ne denli geçici ve aldatıcı olduğunu en iyi anlayanların başında emperyalizm ve "yerli" finans kapitalin geldiğini gösteriyor. Ülkemizin yeni ve eskisinden daha güçlü patlamalara gebe olduğunu görüyorlar.

Bugüne dek sınıf savaşındaki hiçbir dönemeç, *İşçinin Sesi*'ni düşünsel açıdan hazırlıksız yakalamadı. Burjuvazinin bu denli sıkışıklığından sonra da, işler ne yöne gelişirse gelişsin bunun böyle süreceğine inanıyoruz. Genel değerlendirmelerimiz bir yana, ülke yaşamındaki her ciddi yeni gelişim *İşçinin Sesi*'nin görüşlerini ve siyasal taktiklerini doğruluyor. Kendi yaşantımızdan, pratiğimizle öğreniyoruz. Militanlar hiçbir olay karşısında şaşkınlığa kapılmadılar.

Siyasal taktiklerin doğruluğu, bunun yığınların kendi deneyimi ile kavranması ve Leninci parti disiplini arasındaki bağ, Merkez Organ'ımızda ilk günden bu yana vurgulanıyor. Bugün bu yaklaşımın meyvelerini topluyoruz. İster kişiler, ister örgütler planında olsun ulaştığımız disiplin düzeyi (halimizden memnun olmak anlamında değil ama) eskisiyle kıyaslanamaz ve onur vericidir. Yeni kurulan örgütlerimizde bile artık çok ileri noktalardan başlıyoruz.

Bunların bir sonucu olarak daha çoşkulu ve disiplinli bir yaz taarruzuna giriyoruz. Kuşkusuz 7. Yaz Taarruzu öncekilerden daha farklı olacaktır. Ama bunun özel bir nedeni daha var. 7. Yaz Taarruzu partimize "resmi" kanattan önemli katılmaların olduğu bir döneme rastladı. Bu, bir yandan yeniden birlikte olduğumuz bu yoldaşlarla "birliğimizi" gerçek bir birlik, ideolojik birlik halinde pekiştirmemiz için çok önemli pratik bir olanak sağlıyor. Bir yandan da izlediğimiz politikanın doğruluğunu yeni yoldaşların katılımıyla kanıtlayarak yaz taarruzunun çoşkusunu yükseltiyor.

Resmi kanatta ise moralsizlik iyiden iyiye yayılıyor. Likidasyona hız veriliyor. Avrupa'da izin dönemini bahane ederek her türlü eylemden yan çiziyorlar. Devrimci çalışmayı tatil ettiler.

Mühürü saymazsak, objektif bakan bir göz için *İşçinin Sesi TKP'yi temsil yeteneğindeki* tek güçtür. Bunu özellikle son zamanlarda menşeviklerin tabanından ve diğer devrimci hareketlerden oldukça sık duyuyoruz. "TKP'ye siz sahip çıktınız" diyorlar. Yalnızca ülkemizde değil TKP'de de olanaklar ve tehlikeler artıyor. 7. Yaz Taarruzu burjuvaziye ve likidatörlüğe karşı bir darbe olmalıdır. Bunun en temel yolu örgütsel mevzilerimizi geliştirmek, yeni alanlara açılmaktır.

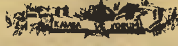
Örgüt seferberliğinden kuşkusuz önemli ilerlemeler ve büyük bir deneyim birikimiyle çıktık. Örgüt seferberliği sonundaki belgimiz "Örgüt Seferberliği bitti, örgüt seferberliği sürüyor" idi. Sürmekte olan seferberliğimiz, 7. Yaz Taarruzu'nda yeni bir düzeye sıçramalıdır. Bulunduğumuz her yerde, parasal yanın üzerinden hiç atlamadan ancak önceki taarruzlardan çok daha ileri örgütsel hedefler koymalı ve başarmalıyız. Türkiye'de burjuvaziyi TKP'de oportünizmi yenmenin başkaca bir yolu yoktur.

Yaşasın 7. Yaz Taarruzu'muz!

Burjuvaziye ve likidatörlere karşı yaz taarruzuna!

Selim Güçlü, Hollanda

Bütün ülkelerin proleterleri birleşin!
Karkêren hemû welatan yekbın!



İŞÇİNİN SESİ

Burjuvaziye ve oportünizme karşı savaşta haydi 7. Yaz Taarruzu'na
Yıl:10, Sayı:237
27 Haziran 1983

ÇEK-AL

Bir yoldaşla söyleşi

Rahmi Bayram yoldaşımız, hâlâ "resmi" kanatta kalan bir yoldaşla yaptığı tartışmayı, Parti'de bir gurup yoldaşın yanaşımını tipik yansıttığı için yazıya dökmüştür. "Bir yoldaşla söyleşi", gerçekte bu tipik yanaşımı taşıyan tüm yoldaşlarla söyleşidir.

Rahmi Bayram

Bir süre önce, bir Avrupa ülkesindeki yoldaş, *İşçinin Sesi*'nin ve o safta yer alanların konumunu bize anlatmak için şöyle konuşuyordu:

"Onlar, kaygan zemine düşmüşlerdir, kayıyorlar... Onlar, artık dışardalar. Biz içerdeyiz. Mücadele içerde verilir. Bu partide yapı bir padişahlık gibidir. Tepedekiler padişah öldüğünde hanedandan kendilerine pay koparmak için Bizans'ın her tür yöntemini deniyorlar. Siz acele ediyorsunuz. *Atılım* gibi bir gazeteyle *İşçinin Sesi* gibi bir gazete karşılaştırırsanız elbette *İşçinin Sesi*'nden yana olursunuz. Ancak baksanıza dünya komünizminin kurtarılması onlara kalmış. Dünya komünizmi likidasyon tehlikesindedir... filan diyorlar... Kaygan zemine girdiler. Siz de onlarla birlikte kayıp gitmek istemiyorsanız bu safta yer alın. İçerden Bizans'ı halledelim... Varolan disiplini kabullenmeniz, bunun sonucu olarak da eğer cuntaya faşist falan diyorsanız artık dememeniz gerekecek..."

Bu yoldaş hala ırmağın öteki tarafında. O gün söylediklerini bugün aynı açık yüreklilikle ne ölçüde söyleyebilir bilinmez. Olay yalnızca kendisiyle sınırlı olsaydı üzerine kişisel olarak eğilinirdi. Ancak bugün partimizin, TKP'nin karşı karşıya olduğu sorunlar, bu yoldaşımız gibi çok sayıda yoldaşın nesnel olarak Parti'nin ilerlemesine set çeken tavırları, konuyu ister istemez önemli boyutlara çıkarıyor.

Oportünizm içerden yıkılamaz

Önce bir yanılgıdan başlamak istiyorum: Padişahlığın *içerden* ele geçirilerek yola getirilmesi. Bu anlayışın yanılgısı, şeylerin özünü değerlendirirken sahip olduğu idealist yaklaşımdadır. Çok sayıda "var olduğu varsayılan" işleyişi veri kabul ederek yola çıkıyor. TKP'nin işleyişinde nelerin "veri kabul edilemeyeceği", nelerin gerçekte "varolmadığı" Veli Dursun yoldaşımızın *Açık Mektup*'unda, H. Erdal yoldaşın iki kitapçığında, *İşçinin Sesi*'nde yayınlanan sayısız belgede ve hatta TSİP'in TKP'ye yönelik yayınlarında bile yeterince açıklandı. Meraklısı oturur bunları yeniden elden geçirirse çok şeyi görmek ve *kavramak* olanağını bulur. Ancak "körler görmese de yıldızlar vardır." Sözümüz kafası bir ölçüde açık çalışan yoldaşlarımızadır.

Başladığımız noktaya geri dönersek, "padişahlık" içerden "halledilmez". Ya kelleni verir yok olur gidersin, ya da sistemin içinde bir yer elde eder bu yeri koruma güdüsü yüzünden yine sistemin içinde erir gidersin. Her iki halde de ölüm. Ne yapacağız o zaman? "Var olduğu" düşünülen işleyişlerin gerçekleşmesi için çalışacağız. Ama bunu

İşçinin Sesi yaptı. O kâr etmezse ne yapacağız? Son olanaklar da tükenir ve sorunu "içerde" çözmek olanaksızlaşırsa, o zaman teslim mi olacağız? Tüzüğün hiçbir biçimde işletilmediği bir yapı içinde normal işlevini yerine getiremezsen, yönetim zaten tüzük diye birşey tanımadığı için padişahlık işleyişinin dışına çıkar, o konumdan olaya bakarsın. *İşçinin Sesi* bunu da yaptı. En çok tu kaka edilen bu tutum olsa gerek.

Ancak, bu tavra eleştiri getirenler, "içerde" tüm yolların ardıcıl denendiğini, son çözüm yolu olarak, o da yönetim açık saldırıya geçtikten sonra, ayrı bir disiplin oluşturmanın ortaya çıktığını unutuyorlar. Tarihi küllendirmez, belgeleri karıştırırsak, hele *Açık Mektup*'u, H. Erdal yoldaşın yazdıklarının ışığında bir kez daha okursak olayların nasıl geliştiğini biraz daha derinden kavramış oluruz. Çoğu yoldaşın bu yolu denememesi, onların ırmağın öte yanında çürümeye yüz tutmuş yapının yanıbaşında durmasına neden oluyor.

"...*İşçinin Sesi*'ne öyle bir örgütsel tutum alındı ki, bu tutum, kendi kendine soru soran kadroların, sorularını açıkça partiye sormamalarına neden oldu. Kafalardaki soruların partiden gizli tutulmasına, partiye karşı iki yüzlü bir tutum takınılmasına neden oldu... (TKP EK Genişletilmiş Toplantısı, *İşçinin Sesi*, sayı: 229).

Oysa Lenin'in şu sözleri çok öğreticidir:

"Partiye karşı dürüst olanlar ve birlikte çalışmak için içten endişe taşıyanlar, kongreden korkmazlar,... kongreyi isterler. Bölünme öcüsüne yapışanlar, yalnızca vicdanlarının rahat olmadığını aşikar ederler... Kendine saygısı olan hiçbir devrimci, yalnızca parti kongresi yapay olarak es geçildiği için birlikte durmayı becerebilen bir partide kalmayı istemez." (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, İngilizce basım, cilt:7, s:447)

Kendimize saygımız var mı yoldaşlar?

Komünistçe davranmak gerek

Bu konuyla bağlı ikinci bir soru da şudur: Biz, komünistler niçin varız? Dünyada herbir şey olmak olanaklı iken insan niçin komünist olmak ister, niçin komünist olur? Nedir komünistliği bu kadar çekici kılan şey?

Yine yanılgılardan işe başlayalım: "Kardeşim, ülkemizde Komünist Partisi gereklidir. Komünist olmak lazım. Komünist olmadan birşey olmaz." Bu tür açıklamalar, biçim olarak doğru olmakla birlikte özde bir sapmayı getiriyor. Neyi savunursa savunsun, kime nasıl destek verirse versin gidip KP adlı partide çalışmak düşüncesi. Bu kendisine bir çoban arayan koyunun tutumundan pek de farklı olmuyor. Komünistler ne zamandan beri koyunluk ediyorlar?

Bir diğer açıklama: "TKP dünya komünist hareketinin içindedir. Sovyetler de onları destekliyor. Neyi savunurlarsa savunsunlar, ne derece kokuşmuş olurlarsa olsunlar, insanın sırtını vereceği sağlam bir duvar gerekli. Ben gider onlarla birlikte çalışırım kardeşim. Doğrusu yanlışı zaman içinde düzelir. Üstelik Sovyetçi de olmak lazım..."

Bu da ilkel yanılgılardan biri oluyor. Yürükoğlu yoldaşımızın bir yazısında da belirttiği gibi, dünya komünist hareketinin içinde ya da dışında olmak, herhangi bir hareketin SSCB'ye yakınlığı ya da uzaklığıyla belirlenen bir konum değildir. Dünyada işçi sınıfının, onun ekonomik siyasal hareketinin olmasının getirdiği, en az onun kadar nesnel olan bir konumdur. Çin Komünist Partisi'nin (ÇKP) ya da İtalyan Komünist Partisi'nin (İKP) dünya komünist hareketinin dışında olduğunu kim ileri sürebilir. SBKP böyle bir tez ileri sürmüyor. Dolayısıyla sırtını SBKP'ye dayamak gerekçesi pek inandırıcı olmuyor. Kaldı ki *İşçinin Sesi* dünya komünist hareketinin de, Sovyet — yanlısı komünist kesiminin de *dışında* değildir!

"Kendine saygısı olan hiçbir devrimci, yalnızca parti kongresi yapay olarak es geçildiği için birlikte durmayı becerebilen bir partide kalmayı istemez." (Lenin)

Burjuvazi bunun çok iyi farkındadır. İşçi sınıfı da her geçen gün sağlamlaşan örgüt bağları ile bunu yakından öğreniyor. Geriye kaldı atılan çamurlar. Bu karalamalar aslında "çamur at izi kalır" türünden alçakça bir siyasetin uygulamalarıdır. Olaylar, gelişmeler, bunların, *İşçinin Sesi*'nin "resmi" kanat tabanına daha fazla ulaşmasında bazı gecikmeler yarattığını, ancak gelişmeyi durduramadığını gün gibi gösteriyor. Bundan da öğrenmek gerekli değil mi? Bu kadar çamur atılan bir siyasal harekete, o salon "Sovyetçisi", o "acayip komünist" yönetimin safını terkeden çok sayıda yoldaş neden gelir? Bu sorunun yanıtı "komünistler neden vardır" sorusunun yanıtıyla yakından bağlıdır.

Neden komünistiz?

Yazının başında belirtilen yoldaşa ve onun gibi düşünen tüm yoldaşlara soruyorum: Biz neden komünistiz? Moskova'ya daha yakın bir yerde keyif yapabileceğimiz için mi? Bir baltaya sap olmak için mi? Neden?

Hayır yoldaşlar hayır! Birşeylere karşı ve birşeylerden yana olduğumuz için komünistiz. Sorun ve tüm kavga zaten burada çıkıyor: Neden yana neye karşı olduğumuz için biz komünistiz? Özgür, demokratik, sömürüsüz ve savaşsız bir dünya istiyoruz. Böyle bir dünyanın yaratılması onun olumsuzdan karşıtı olan tutsaklık, baskı, sömürü ve savaş dünyasına karşı amansız bir savaşım yürütmek onu yerle bir etmekle olanaklıdır!

Marks, Engels, Lenin'in düşünceleri böyle bir hedefe hangi *ilkelerin* ışığında, hangi yaklaşımla varabileceğimizi anlatıyor. Burada yinelemeye gerek yok. Komünizmin ilkeleri, iktidarın ele geçirilmesi, eskinin yıkılması ve yeninin kurulması yalnızca kuramsal tartışmalar olarak değil, aynı zamanda yaşanan olumsuz ve olumlu deneyimlerden çıkan dersler olarak önümüzde duruyor.

Hangisinden başlayalım: Endonezya Komünist Partisi'nin gelişme çizgisi mi? İtalyan Partisi mi? Şili'nin yaşamayı sürdürdüğü acı deney mi, TUDEH'li yoldaşlarımızın sıcağı sıcağına yaşamakta oldukları çok öğretici yanları olan deneyim mi? Neresinden tutsak, olumlusuyla olumsuzuyla tüm gelişmeler bizi yeniden ve yeniden Marks, Engels ve Lenin'in öğretisini daha derinden kavramaya nesnel olarak zorluyor.

Komünistler, özgür, sömürüsüz ve savaşsız bir dünyanın, ancak kapitalizmi devrim yoluyla parça parça ederek kurulabileceğini savundukları için tüm diğer hareketlerden ayrılırlar. Elbette, sosyalist dünyanın gelişmesi dünya devrimine büyük bir katkıdır. Ancak bu gelişmenin, katkının sürebilmesi bile sosyalist dünyanın kapitalist dünyadaki devrimler yoluyla beslenmesinden geçiyor.

Eskilerin, güzel özene bezene söylenmiş sözcüklerin "arkasında olana, niyete bak sen, niyete", diye bir sözleri vardır. Gerçekten de doğrudur. Niyete bak sen!

Türkiye komünistlerinin ülkede devrim yapmaya niyetleri var mı, yok mu? Buna, Marks, Engels, Lenin okumuş kafalar hazırlıklı mı değil mi? Sorun burada kilitleniyor.

Devrime niyetli miyiz?

Bu soruya, "dünya gerçeklerine daha geniş bir perspektiften, dünyanın sosyo-politik-ekonomik konjonktürünü ele alarak bakmak gerekir" diye yanıt vermeye hazır olan çok kişinin olduğunu biliyoruz. Böyle bir yanıt görünüşte yanlış olmayacaktır. Ancak, niyete bakalım.

Bu yoldaşlar, işi SSCB'nin izlediği politikaya bağlayıp, herşeyi "barış savaşımı"nın çerçevesine oturtmaya çalışıp sonuçta Türkiye'de devrimin bütüne zarar vereceği (!) gibi bir ön-yargıya bağlarlarsa, Marksizm-Leninizm'in iğdiş edilmesinde burjuvaziye yardımcı olmuş olurlar. Böyle bir tutum, Lenin'in kemiklerini sızlatır. Çünkü, tam da "dünyasal bir perspektif", bize Sovyetler Birliği'nin, dünya devrimci merkezinin, gözbebeğimiz gibi korumamız gereken sosyalist ülkenin, nasıl her soydan her boydan emperyalist, anti-komünist çevrelerin saldırısına uğradığını ve yalıtılmaya çalışıldığını gösteriyor.

Evet yoldaşlar, Sovyetler Birliği, sosyalist ülkeler, tarihlerinin büyük emperyalist saldırılarından birini daha yaşıyorlar. Emperyalizm, savaş kışkırtıcılığıyla, silahlanma politikasıyla, ekonomik uygulamalarıyla, ideolojik-politik-diplomatik tüm silahlarıyla azgınca Sovyetler Birliği'ne saldırıyor. Peki ama biz ne yapacağız? Elbette dünya devrimci merkezini savunacağız, ama nasıl?

SSCB'nin, silahlanma yarışını dizginlemek ve kopması olası bir savaşı *ertelemek*, emperyalist kampta varolan çelişkileri güçlendirmek ve sosyalizmin gelişmesi için gerekli zamanı kazanmak amacına yönelik her tutumunu, barış siyasetini destekleyeceğiz. Ama, SSCB'nin tüm sosyalizmin yararına uluslararası "barış" siyasetine destek veriyorum diye, komünist partisi olarak kendi ülkesindeki komünist görevlerden ve sorumluluklardan yan çizecek değiliz. Çünkü SBKP'nin yönetiminde çizilen SSCB devletinin dış politikası, doğrusu ve yanlışıyla bir devlet politikasıdır. Komünist partisinin kendi ülkesindeki sınıf savaşının içinde oluşan komünist siyaseti ise, devlet politikası değildir. Devrimini yapmamış komünist partisinin önünde savaşın getirdiği hedefler duruyor. Sovyetler Birliği'nin "barış" politikasının kazandığı zaman, hem yaşayan sosyalizm gelişsin, hem de böyle partiler kullanabilsin ve sosyalist ülkeler topluluğuna bir ülke daha katılabilsin diyedir.

Lenin bu devlet politikasının reformist bir barış politikası olduğunu açıkça söylemiştir. Cenevre Konferansı'na giden delegasyona yazdığı direktiflerde şöyle diyor:

> "Bu program burjuva pasifist bir program olmalıdır, ama şu koşulla: Bizim delegasyon, uygun bir zamanda ve net bir biçimde, burada komünist bir program — ki bizim görüşlerimize uyan tek program odur — (kısaca anlatın) önermediğimizi, çünkü bizle temelden farklı görüşleri olan öteki delegasyonların önüne,... bazı palyatif ve reformist tipte önlemler koymak istediğimizi dile getirsin. Bazı koşullarda palyatif önlemlerden oluşan bu program, varolan güç durumu hafifletmeye yarayabilir." (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, İngilizce basım, cilt:42, s:396-397)

"*Kapitalizm ve sosyalizm yanyana varoldukları sürece barış içinde yaşayamazlar. Sonunda ya Sovyet Cumhuriyeti için, ya da dünya kapitalizmi için cenaze töreni olacaktır. Bu ara, savaşın ertelenmesidir.*" *(Lenin)*

Yani, devrimi SSCB'nin barış siyasetine bağımlı kılan anlayış, savaşması gereken komünist partisinin önüne de reformcu bir barış hedefi koymuş oluyor.

Lenin şunu da açıkça söylüyor:

> "Kapitalizm ve sosyalizm yanyana varoldukları sürece barış içinde yaşayamazlar. Sonunda ya Sovyet Cumhuriyeti için, ya da dünya kapitalizmi için cenaze töreni olacaktır. Bu ara, savaşın ertelenmesidir. Kapitalistler savaşa gitmek için gerekçeler arayacaklardır." (Lenin, c.31, s.457)

Demek ki herşey savaşın ertelenmesi demek olan barışa dayandırılamaz. Asıl dayanak devrimdir. Bunun önü kapatılırsa barışın da önü kapatılmış olur.

Görev ve sorumluluklarımızı böyle bir perspektif içinde görmezsek geçenlerde Latin Amerika'nın faşist boyunduruk altındaki ülkelerinden birinin komünist partisine mensup yoldaşların dediği bir "hilkat garibesi" olur:

> "Herşey barış için!... Böyle belgiler kel başa konulan şimşir tarak gibi, kafada durmuyor düşüyor. Komünist partilerini kendi işçi sınıflarına, faşist boyunduruk altında yaşarken karşı karşıya geldikleri somut sorunların içinde yoğrulan yoksul halklara, emekçilere karşı gülünç duruma düşürüyor. Sonuçta değil proletarya diktatörlüğü ve sosyalizm için savaşta öncülük etmek, proletarya hegemonyasını sağlamak için gerekli ideolojik içerikten bile yoksun kalınıyor. Savaşkan kadrolar kurda kuşa yem olacak hareketlere kayıyor. Geriye 'barış'tan başka sözetmeyen, dünyayı SSCB'nin devlet politikasının gözlüğünden görebilen, o gözlük çıktığında da hiçbir işlev göremeyecek kadar hantallaşmış kadrolar kalıyor."

Bunu mu istiyoruz?

Yoldaşlar, dünyanın devrim yapmış hiçbir ülkesinde devrimi böyle kadrolar *yapmadı*. Her devrim olduğunda da dünya politikasında tehlikeli dönemeçler aşıldı. Vietnam devrimi, Küba devrimi az mı dünya savaşı tehlikesi yarattı. Nikaragua devrimi, bugün yarın utkuya kavuşması olası El Salvador devrimi az mı dünya savaşı tehlikesi yaratıyor? Bir söz vardır: Kuştan korkan darı ekmesin. Doğru. Devrimden korkan komünist olmasın. Komünistliğin özünde "devrim" kavgası var. Bunu Marksizm-Leninizm'in her satırı anlatıyor bize.

Lenin'in şu sözleri, adil ve haklı bir barışın da ancak devrimle kazanılabileceğini hatırlatıyor:

> "İlhak değiş-tokuşunun olmadığı, kapitalist soyguncular arasında ganimet paylaşmanın olmadığı bir barışın yolu var mıdır?
> "Vardır: Bu yol, dünyanın kapitalistlerine karşı işçilerin devriminden geçer." (Lenin, c.25, s.55)

Kaygan zeminde olan oportünizmdir

Bir konu daha kaldı: Kaygan zemin, kayıyorlar, gidiyorlar, karşı sahile vardılar... gibilerden iğrenç tezler.

Komünist Manifesto'yu, *Kitle İçinde Parti Çalışması*'nı, *Sol Komünizm Bir Çocukluk Hastalığı*'nı ve daha nice yapıtları doğru dürüst kavrayanlar, çok ama çok iyi bilirler ki, komünist açıklıktan yanadır. Komünist gerçekleri gizlemez. Hatta gerçeklerin komünistler eliyle emekçilere, işçilere anlatılması, burjuvaziye silah vereceğine komünistleri daha da güçlendirir.

Kaygan zemin sözcüğü, özellikle yaşayan sosyalizme "eleştiri" yapmakla vb. bağlanıyor. Bir kez bu zemine

düşünce de karşı sahile geçiliyormuş!

Aslında şu soruyu yanıtlamak gerekli: Kimin ayıbını kimden saklıyoruz? Dünya alemin bilmediği, korkunç sırları çarşaf çarşaf ortalığa sersek, söylenende bir ölçüye kadar haklılık payı olabilir. Ancak, gizli olan şeyler ortaya çıkarılmadığı gibi (böyle gizli şeyleri zaten bilmemize de pek olanak olmaz), tüm emperyalist dünyanın burjuva gazetelerinde üzerinde yazılar yazılan birçok ciddi sorun vardır. Bu konularda, burjuvazi açmış ağzını saldırırken, susmak ya da gerçek olmayan şeyleri bizim oportünistlerin yaptığı gibi gerçekmişcesine sunmak mı Sovyetçilik? Yoksa, yanlışın, eksiğin üstüne komünistçe gidip, bunu hem sosyalist ülkelerin partileri hem kendi işçi sınıfımız önünde eleştirip sistemi bir bütün olarak savunmak mı Sovyetçilik?

Lenin somut eksiklerin, yanlışların olduğunu ve olacağını kendisi defalarca söylemiştir. Bir kez bu eksik-yanlışların nesnel nedenlerini koymuştur:

"Neden bu aptalca şeyleri yapıyoruz? Birincisi, biz geri bir ülkeyiz, ikincisi,eğitim bizim ülkemizde düşük bir düzeydedir ve üçüncüsü dışardan hiç yardım görmüyoruz. Hiçbir uygar ülke bize yardım etmiyor. Tam tersine bize karşı çalışıyorlar. Dördüncüsü, devlet aygıtımızda sorun vardır." (Lenin, c.33, s.428)

İkincisi sorunun eksikleri, yanlışları değil Sovyet sistemini savunmak olduğunu açıkça belirtmiştir:

"Biz tam ne yapmak için yola çıktığımızı, nasıl yola çıktığımızı, bunun nasıl anlaşılması gerektiğini Avrupalı işçiye göstermeliyiz ki, bu onları sosyalizmin nasıl başarılabileceğiyle yüzyüze getirsin. Onlar kendileri için görsünler: Ruslar iyi olabilecek birşey başlattılar, eğer onlar kötü yapıyorsa biz iyisini yapmalıyız. İşte bunun için onlara olanaklar içinde en çok materyali vermeliyiz ve neyi yeni yaratmaya çalıştığımızı söylemeliyiz. Sovyet yönetiminde yeni tip bir devlet var. Onun amaçları ve yapısının ana hatlarını çizmeye çalışmalıyız." (Lenin, c.27, s.134)

Menşevikler Polonya olaylarını anlatırken Jaruzelski'nin halk tarafından alkışlandığını, Solidarnoş'un ise yuhalandığını vb. söylemişlerdi. Böylece Sovyetçilik yaptıklarını sandılar. Bugün *Pravda*, Jaruzelski'ye eleştiri yaparak doğru yolu göstermeye çalışırken herhalde anti-Sovyetizm yapıyor. Ya da örneğin Andropof yoldaş Sovyet sistemindeki eksik ve hatalı yönleri açıkladığı zaman, müthiş anti-Sovyet olması gerekir! Bu mantığı daha da uzatmak olanaklı, ama gereksiz. Çünkü, iletişim haberleşme olanaklarının bu denli geliştiği bir dünyada oportünistlerin iğrenç "Sovyetçiliği"(!) tutmuyor artık! İşçi sınıfı, dünyanın emekçi halkları oportünistlerin "önünden" gidiyor. Acı olan, tehlikeli olan, korkunç olan budur.

Bu tehlikeli gelişmenin önüne ancak sosyalizmi, devrimi savunan, burjuva egemenliğinden kopartacağı bir parça ile sosyalizme karşı açılmış Haçlı Seferi'nin önüne dikilebilecek bir komünist partisi geçebilir. Kavganın Sovyetçiliği, "barış" savaşımının, örneğin Türkiye'de utkuya ulaşabilmesi böyle yansır. Burjuvaziye "barış" elini uzatıp, sonra da tüm vücudunu kaptırmak Sovyetçilik değildir.

"Biz tam ne yapmak için yola çıktığımızı, nasıl yola çıktığımızı, bunun nasıl anlaşılması gerektiğini Avrupalı işçiye göstermeliyiz ki, bu onları sosyalizmin nasıl başarılabileceğiyle yüzyüze getirsin. Onlar kendileri için görsünler: Ruslar iyi olabilecek birşey başlattılar, eğer onlar kötü yapıyorsa biz iyisini yapmalıyız. İşte bunun için onlara olanaklar içinde en çok materyali vermeliyiz ve neyi yeni yaratmaya çalıştığımızı söylemeliyiz. Sovyet yönetiminde yeni tip bir devlet var. Onun amaçları ve yapısının ana hatlarını çizmeye çalışmalıyız." (Lenin)

Sonuç olarak yoldaşlar Lenin'in şu sözlerini hatırlayalım:

"Gericilik yılları (1907-1910). Çarlık yenmiştir. Bütün devrimci partiler, ya da muhalefet partileri ezilmişlerdir. Siyaset yerine, yılgınlık, moral kırıklığı, bölünmeler, dağılma, davayı inkar, ahlaksızlık, felsefi idealizme doğru artan bir eğilim, mistisizm, karşı-devrimci bir ruh halini izlemeye yaramaktadır. Ama aynı zamanda, devrimci partilere ve devrimci sınıfa, son derece yararlı bir tarih diyalektiği dersi veren, siyasal savaşı yılmadan yürütmeyi onlara anlatan ve öğreten de, bu büyük yenilginin kendisidir. İnsan gerçek dostlarını felaket anında tanır. Yenilgi yılları, iyi bir okuldur." (Lenin, *Sol Komünizm, Bir Çocukluk Hastalığı*, s.16-17, Sol Yayınları)

Evet, kafası *İşçinin Sesi*'nin kaygan zemine vardığıyla meşgul olan yoldaşımız. Yoldaşlar. Türkiye'de devrimin uğradığı yenilgi, çok kişinin dağılmasına, kaymasına yol açtı. Hareketler eridi, bölündü. İnançsızlık körüklenerek ta partimizin başına oturtuldu. Herkes dağılırken komünistler olarak bizim birleşmemiz, güçlenmemiz, devrime hazırlanmamız, yığınların da hazırlanması için kolları sıvamamız gerekiyor.

Partili olmak, çok değerli bir etiketi üzerinde taşımak yetmiyor. Komünist olmak da gerekli! Dünyanın bu en zor mesleğine bıyık burup Kutlu'nun yanında bir koltuk kapmak için girmedik. Yerimiz savaşan, savaşacak olan yığınların yanıdır. Kaygan değil sağlam zeminde, işçi sınıfının devrim kavgasında dünya devrimci merkezini, sosyalizmi gözbebeğimiz gibi savunarak ilerliyoruz.

Menşevikler, burjuvazinin partizanı eliyle partiyi likidasyona götürüyorlar. Kaygan zemindeler, hızla kayıyorlar. Burjuvaziyle işbirliğine soyunmuş bir yönetimin emir kumanda zinciri içinde tutsak duruma düşmek istemiyorsanız, komünist safa geçin. Türkiye Komünist Partisi'nin, işçi sınıfının komünist önderlere hiçbir dönemde bu kadar ihtiyacı olmadı. Türkiye devrimci hareketinin deneyimi hiçbir dönemde bugünkü kadar öğretici olmadı.

Partimizi kongreye götürelim. Türkiye işçi sınıfına öncülük görevimizi yerine getirelim.

Yaşasın dünya devrimi!

Yaşasın dünya devrimci merkezi Sovyetler Birliği!

Yaşasın Türkiye Komünist Partisi!

PARTİ TARİHİNDEN SAYFALAR

Aşağıdaki yazı, TKP İstanbul İl Komitesi'nin çıkardığı *Kızıl İstanbul* gazetesinin 10.7.1930 tarihli 1. sayısındandır. Gazetenin ilk sayfasının tümü ve yazının ikinci sayfadaki devamı orijinal olarak da basılmıştır. Yazıda, Kemalist burjuvazinin Kürdistanı bir sömürge olarak kullandığının belirtilmesi ilgi çekicidir.

Şarktaki köylü har kât

Muhtelif nevide köylü hareketleri vardır. Teşkilatlı ve toplu olarak köylü hareketlerinin henüz başlamadığı bir devrede mevcut tiplerden birisi de eşkiya harakâtıdır. Her yerde ve bittabi bizim de memleketimizde bütün eşkiya köylülerdir. Bunlar köylerinde derebeylerin, yarı derebeylerin esaret ve soygunundan, büyük çiftlik sahibi, zengin ağa, mürabahacı ve tüccarın amansız istismarına tabi olarak çiftini çubuğunu kaybetmiş fakir köylülerdir.

Eşkiya hareketlerinin kuvvetlenmesi köyde diferansiyasyon (farklılaşma — *İ.S.)* tesiriyle fakru zaruretin art ması, açlığın çoğalmasıyle mütanasiben yürür, umumiyetle memlekette ve bilhassa köyde iktisadi güçlüklerin arttığı zamanlarda çoğalır.

Harp zamanlarında ve harpten sonra eşkiyalığın çok olması da bunu gösterir. İşte burjuvazinin isyan eşkiya, dağı ve bağı harekatı diye gösterdiği şeyler köylü harekatıdır.

Küçük burjuvazinin ve bilhassa köylünün iktisadi müşkıla ve siyasi tazyik altında irticanın (gericiliğin — *İ.S.)* tesiri altına düşmesi ihtimali kuvvetlidir ve netekim Türkiye'de umumiyetle böyle olmaktadır. Milli kurtuluş harbi zamanında muhtelif vilayetlerdeki isyanlar 1923 senesindeki Kürt isyanı hep bunlara dahildir.

İşçi sınıfı ve onun piştarı (öncüsü — *İ.S.)* komünist fırkasının köylü harekâtına rehberlik etmesi ve onu inkilap yolunda sevk etmesi lazım ve zaruridir. Onun için Kürdistan'daki pederşahi ağır derebeylik ve yarı derebeylik münasibatının milyonlarca köylüyü altında bulundurduğu esaret boyunduruğu ve bunun tazyiki yetmiyormuş gibi, oradaki ağalarla kapitalistliğe yüz tutmuş derebeyleriyle kaynaşmıya başlıyan ve el ele hareket eden Kemalist burjuvazi Kürdistan'ı bir müstemleke halinde kullanmakta ve onun kanını emmektedir. Milli ekalliyetlere karşı Kemalistlerin takip ettiği bu günkü tazyikkâr aksi inkilapçı siyaseti de buna inzimam edince Kürdistan köylülerinin kaç katlı bir istismar altında bulunlunduruldu ğu meydana çıkar.

Vilayatı Şarkiyenin iktisaden geri kalışı ve sanayiin hemen hemen olmayışı yüzünden Kürt fukarasının her zaman oradaki irticaın, hilafetçiliğin ve emperyalizmin timsali olan şeh ve ağaların tesiri altında kalmış olduklarını biliyoruz. Bugün de, Kürt fukarası bizzat kendi menaflerinin aleyhine mürtecilerin maşası rolünü oynamaktadır.

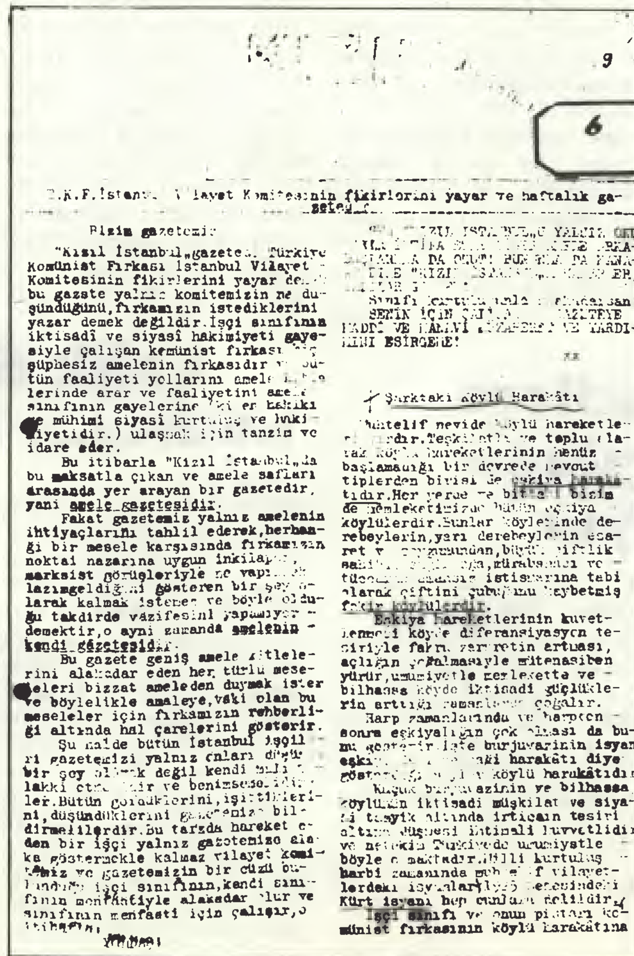
Devlet kuvvetleriyle, ordu ve jandarmalarla esasen mevcut tazyik kaç kat artırılsa artırılsın, bu gibi harekâta ne Kürdistan'da ne de başka yerlerde nihayet vermek Kemalist diktaturası için gayri kabildir.

Oradaki derebeylerin ve büyük arazi sahiplerinin zulüm ve istismarına nihayet vermek ve ellerindeki toprakları ve vesaiti istihsaliyeyi müsadere ederek fakir ve topraksız köylüye bila bedel dağıtılmalıdır. Ondan başka burjuva demokratik inkilabının en mühim vazifelerinden biri olan milli meselenin de halledilmesi icap eder.

Türkiye'deki bütün millî ekalliyetlerin ve bu meyanda Kürtlerin kendi mukadderatına kendilerinin hakim olması temin edilmelidir.

Fakat bütün bunlar, emperyalizmin önünde boyun eğmiye ve şehirde mürteci büyük burjuvazi ile köyde ağalar ve derebeyleri ile kaynaşmıya başlıyan Kemalist burjuvazinin bütün bu meseleleri halletmesine imkan yoktur. Ancak diğer birçok işlerle beraber bu iki mühim ve ana meseleyi de Türkiye amale ve köylü hükümeti halledecektir. İşte biz komünistler bu şiar altında köylüyü kendi tarafımıza çekmiye inkilapçılaştırarak ettiği mücadelenin hakiki düşmanlarına karşı olmasını ve en muvafık şekilde idaresine gayret etmeliyiz.

Ahmet



9

6

T.K.F. İstan[illegible] Vilayet Komitesinin fikirlerini yayar ve haftalık gazetedir

Bizim gazetemiz

"Kızıl İstanbul„gazete[illegible] Türkiye Komünist Fırkası İstanbul Vilayet Komitesinin fikirlerini yayar de[illegible] bu gazete yalnız komitemizin ne duşündüğünü, fırkamızın istediklerini yazar demek değildir. İşçi sınıfının iktisadî ve siyasî hakimiyeti gayesiyle çalışan komünist fırkası [illegible] şüphesiz amelenin fırkasıdır [illegible] bütün faaliyeti yollarını amele[illegible] lerinde arar ve faaliyetini amele sınıfının gayelerine ([illegible] en hakiki ve mühimi siyasi kurtuluş ve hakimiyetidir.) ulaşmak için tanzim ve idare eder.

Bu itibarla "Kızıl İstanbul„da bu maksatla çıkan ve amele safları arasında yer arayan bir gazetedir, yani amele gazetesidir.

Fakat gazetemiz yalnız amelenin ihtiyaçlarını tahlil ederek, herhangi bir mesele karşısında fırkamızın noktai nazarına uygun inkilap[illegible], marksist görüşleriyle ne yap[illegible] lazımgeldiğini gösteren bir şey [illegible] larak kalmak istemez ve böyle olduğu takdirde vazifesini yapamıyor demektir, o ayni zamanda amelenin kendi gazetesidir.

Bu gazete geniş amele kitlelerini alakadar eden her türlü meseleleri bizzat ameleden duymak ister ve böylelikle ameleye, vaki olan bu meseleler için fırkamızın rehberliği altında hal çarelerini gösterir.

Şu halde bütün İstanbul işçileri gazetemizi yalnız onların [illegible] bir şey [illegible] değil kendi [illegible] lakki etme[illegible] ve benimsemelidir[illegible] ler. Bütün gördüklerini, işittiklerini, düşündüklerini gazetemize bildirmelilerdir. Bu tarzda hareket eden bir işçi yalnız gazetemize ala[illegible] ka göstermekle kalmaz vilayet komitemiz ve gazetemizin bir cüzü [illegible] [illegible] işçi sınıfının, kendi sınıfının menfaatiyle alakadar olur ve sınıfının menfaati için çalışır, o [illegible]

[illegible]

[illegible] KIZIL İSTANBUL„U YALNIZ OKU[illegible] [illegible] DA OKUT! [illegible] DA [illegible] "KIZIL İSTANBUL„[illegible] ER, [illegible]

Sınıfi kurtuluşunu [illegible] isteyen işçi arkadaşsan: SENİN İÇİN ÇALIŞAN GAZETEYE MADDİ VE MANEVİ [illegible] VE YARDIMINI ESİRGEME!

Şarktaki Köylü Harakâtı

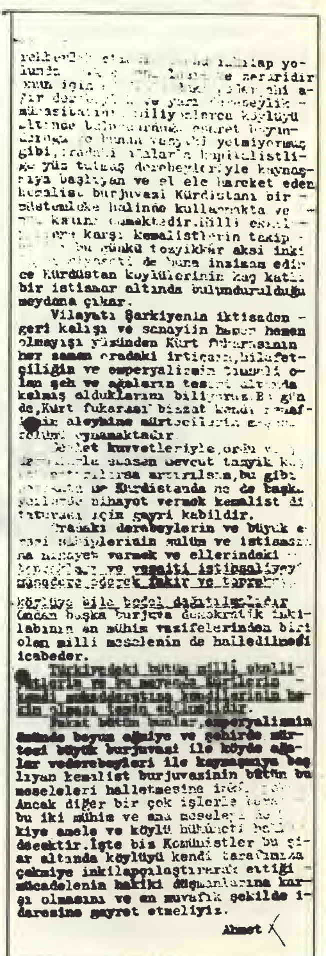
[illegible]htelif nevide köylü hareketleri [illegible]rdır. Teşkilatlı ve toplu olarak köylü hareketlerinin henüz başlamadığı bir devrede mevcut tiplerden birisi de eşkiya harakâtıdır. Her yerde ve bittabi bizim de memleketimizde bütün eşkiya köylülerdir. Bunlar köylerinde derebeylerin, yarı derebeylerin esaret v[illegible] soygunundan, büyük çiftlik sahibi, [illegible] ağa, mürabahacı ve tüccarın amansız istismarına tabi olarak çiftini çubuğunu kaybetmiş fakir köylülerdir.

Eşkiya hareketlerinin kuvetlenmesi köyde diferansiyasyon tesiriyle fakru zaruretin artması, açlığın çoğalmasıyle mütenasiben yürür, umumiyetle memlekette ve bilhassa köyde iktisadi güçlüklerin arttığı zamanlarda çoğalır.

Harp zamanlarında ve harpten sonra eşkiyalığın çok olması da bunu gösterir. İşte burjuvazinin isyan eşki[illegible] [illegible] harakâtı diye göster[illegible] şeyler köylü harakâtıdır.

Küçük burjuvazinin ve bilhassa köylünün iktisadi müşkilat ve siyasi tazyik altında irticaın tesiri altına düşmesi ihtimali kuvvetlidir ve netekim Türkiyede umumiyetle böyle o[illegible]maktadır. Milli kurtuluş harbi zamanında muhtelif vilayetlerdeki isyanlar 1923 senesindeki Kürt isyanı hep bunlara dahildir.

İşçi sınıfı ve onun piştarı komünist fırkasının köylü harakâtına



rehberlik [illegible] inkilap yolunda [illegible] ve zaruridir. Onun için [illegible] ağır derebeylik ve yarı derebeylik münasibatının milyonlarca köylüyü altında bulundurduğu esaret boyunduruğu ve bunun tazyiki yetmiyormuş gibi, oradaki ağalarla kapitalistliğe yüz tutmuş derebeyleriyle kaynaşmıya başlıyan ve el ele hareket eden kemalist burjuvazi Kürdistanı bir müstemleke halinde kullanmakta ve [illegible] kanını emmektedir. Milli ekalliyetlere karşı Kemalistlerin takip [illegible] bu günkü tazyikkâr aksi inkilapçı siyaseti de buna inzimam edince Kürdüstan köylülerinin kaç katlı bir istismar altında bulundurulduğu meydana çıkar.

Vilayatı Şarkiyenin iktisaden geri kalışı ve sanayiin hemen hemen olmayışı yüzünden Kürt fukarasının her zaman oradaki irticaın, hilafetçiliğin ve emperyalizmin timsali olan şeh ve ağaların tesiri altında kalmış olduklarını biliyoruz. Bu gün de, Kürt fukarası bizzat kendi menaflerinin aleyhine mürtecilerin maşası rolünü oynamaktadır.

Devlet kuvvetleriyle, ordu ve [illegible] esasen mevcut tazyik kaç [illegible] artırılırsa artırılsın, bu gibi [illegible] ne Kürdistanda ne de başka yerlerde nihayet vermek kemalist diktaturası için gayri kabildir.

Oradaki derebeylerin ve büyük arazi sahiplerinin zulüm ve istismarına nihayet vermek ve ellerindeki topraklar ve vesaiti istihsaliyeyi müsadere ederek fakir ve topraksız köylüye bila bedel dağıtılmalıdır. Ondan başka burjuva demokratik inkilabının en mühim vazifelerinden biri olan milli meselenin de halledilmesi icabeder.

Türkiyedeki bütün milli ekalli[illegible]

Fakat bütün bunlar, emperyalizmin önünde boyun eğmiye ve şehirde mürteci büyük burjuvazi ile köyde ağalar ve derebeyleri ile kaynaşmıya başlıyan kemalist burjuvazinin bütün bu meseleleri halletmesine [illegible] Ancak diğer bir çok işlerle [illegible] bu iki mühim ve ana meseleyi [illegible] kiye amele ve köylü hükümeti hal[illegible] decektir. İşte biz Komünistler bu şiar altında köylüyü kendi tarafımıza çekmiye inkilapçılaştırarak ettiği mücadelenin hakiki düşmanlarına karşı olmasını ve en muvafık şekilde idaresine gayret etmeliyiz.

Ahmet



Folklor gösterisi sırasında

KIZIL PAZAR

Yoldaşlar,
Yaz taarruzunun başlangıcında, kızıl pazar diye adlandırdığımız bir piknik düzenledik.

Piknik komitesi genel olarak yapılacak görevleri saptadı. Beş yoldaş hazırlık görevini üstlendi. Aralarında iş bölümü oluşturuldu. Yiyecek hazırlandı. Bunun yanında program saptandı.

Programımız şöyleydi:

1. Futbol çalışması,
2. Folklor çalışması
3. Diğer spor çalışmaları (koşu, yarış vb.)

Amacımız işçi aileleriyle ve diğer yeni sempatizanlarla kaynaşmaktı. Devrimci fikirlerin yayılması, örgütümüzün güçlenmesi için uğraşmak ve çalışmak zorundayız. Onun için sürekli yeni hedefler saptıyoruz. Bu piknik de amacımızın bir parçasıydı.

Piknik gerçekten büyük bir başarı oldu. Katılım hepimizin beklediğinden de çok daha yığınsaldı. Piknik yeri, devrimci coşkuyla kaynayan hareketli bir miting alanına döndü. Bu da gösterdi ki, kızıl geleneğimiz yaz taarruzu işçiler emekçiler arasında her geçen gün daha geniş yankı bulmaktadır.

Apo Uzun, Hamburg

Başarıyla bitireceğiz

Özveri yarışı yaz taarruzu eylemimize, bu yıl Hollanda'da ilk kez örgütlü olarak katılıyoruz.

7. Yaz Taarruzuna yoldaşlarımızın ve sempatizanlarımızın katıldığı bir hazırlık toplantısıyla başladık. Her pazar düzenli olarak yaptığımız toplantılarda, haftalık çalışmalarımızın sonuçlarını görüyoruz. Yaz taarruzunun 2. haftasında maddi hedefimizin %12 sini gerçekleştirdik. Kollektif emek eğitimi için düşündüğümüz bahçe işlerine henüz başlayamadık, o yüzden gerçekleştirmemiz gereken hedefin biraz gerisindeyiz. Ama bu açığı çok kısa sürede kapatacağız. Bütün yoldaşlarımız büyük bir inanç ve kararlılıkla özveri yarışını sürdürüyorlar.

Yaz taarruzunun Hollanda'daki örgütsel hedefi, sosyalist bir yığın örgütü kurmaktır. Kurmayı düşündüğümüz bu örgütün alt yapısını oluşturmaya başladık. Çalışmalarımızı giderek hızlandırıyoruz. İdeolojik çalışmalarımızı planlı ve düzenli olarak sürdürüyoruz. Pazar günleri, isteyen herkesin katılabileceği eğitimlerin yanısıra, Cuma akşamları gazete eğitimi yapmayı planladık.

Yaz taarruzu ile birlikte yayın satışlarımıza hız verdik. Amsterdam ve Haarlem'de hafta sonlarında çarşı ve pazarlarda gazetemizi satıyor, sloganlarımızı yükseltiyoruz. Bütün yoldaşlar disiplinli bir şekilde satışlara katılıyorlar. Kadın-erkek tüm yoldaşların çoşkulu gazete satışı örnek oluyor. TKP-*İşçinin Sesi*'nden başka, militan gazete satışı yapan bir örgüt, hareket yok. Satışlarımızın yankısı büyük oluyor. Kimisi karalamaya çalışıyor, kimisi takdir ediyor. Ama herkesin kabul ettiği bir gerçek var ki, o da faşizmin komünistleri susturamadığıdır.

Yoldaşlar, özverisi yüksek, demir disiplinli, Marksist-Leninist ideolojiyle donanmış komünist kadrolar yetiştirmek için yaz taarruzu eylemimizin yarattığı geniş olanaklardan yararlanıyoruz. Öte yandan yaz taarruzu, yığınlarla daha geniş bağlanmamız için de yeni yollar açıyor. 7. Yaz Taarruzu'nu yığınlara sıkı sıkıya bağlı, komünistler örgütü olarak bitirmeye kararlıyız. Başaracağız!

Selma Soydemir
Hollanda

Kadın işçilere büyük görev düşüyor

Değerli *İşçinin Sesi*,
Ben bir fabrikada iki senelik işçiyim ve şimdiye kadar hiçbir devrimci çalışmaya katılmadım.

Bundan birkaç ay önce *Ücret-emek-sermaye*'yi okudum ve günlük yaşantımda aynısını yaşadığımız için, okuğumu çok iyi anladım.

Çalıştığım fabrikada işçilerin yüzde 80'i kadın işçilerden oluşuyor. Biz kadınlar fabrikada iki kat sömürülüyoruz. Birincisi işçi olduğumuz için. Bu da yetmiyor, evde de kadın olduğumuz için eziliyoruz. Bence bize mücadelede daha fazla görev düşüyor. Toplumda bizi erkeklerden geride de görseler, biz buna kapılmamalı, onlarla birlikte savaşmalı, gelecek güzel günleri birlikte kurmalıyız.

Yaz taarruzuna coşkuyla katılıyorum.

Yoldaşça selamlar.

Nevin Can, Zürih

Çelik disiplinli kadr lar lmak için

Yoldaşlar!
İşçi sınıfı ve emekçi halklar üzerine kara bulut gibi çöken faşist cuntanın geliş amacı, ekonomik-toplumsal bunalımı tersinden çözmekti. Fakat bugüne kadar bunalımı çözmek için hiçbir kalıcı adım atamadı. Ekonomik bunalım sürüyor. Halkın öfkesi gün geçtikçe daha açık beliriyor.

Bu koşullar altında 7. Yaz Taarruzu'muza Türkiye'de ve yurt dışında başlamış bulunuyoruz. Biz komünistlere düşen görev bu dönemde çifte enerjiyle çalışmaktır. Örgütümüzü güçlendirmek için taarruzumuzun üç vurgusu büyük önem taşıyor.

1— Yığınlarla bağları genişletmek.

2— İdeolojik anlayışı derinleştirmek.

3— Partiyi maddi olarak güçlendirmek.

Çelik disiplinli, savaşkan kadro örgütten canını, malını saklamayan, yığınlarla bağ kurmada yetkin, Marksizm-Leninizmi bilim gibi öğrenen kadro demektir. Böyle kadrolar yaratabilmede yaz taarruzunun önemi büyüktür.

Burjuvazi ve oportünizmi yenmek için, haydi 7. Yaz Taarruzuna!

Tufan Karabulut, Viyana



Geleceğe hazırlanalım

Devrimci özveri geleneğimiz olan yaz taarruzu tüm Avrupa'da ve Türkiye'de başladı. Biz Hollanda'da yaşamak zorunda kalan Türkiyeli komünistler olarak yaz taarruzuna ilk kez bu bölgede katılacağız.

Yaz taarruzunun üç belgisini hayata geçirebilmek için bu belgileri iyi anlamamız gerekiyor:

Devrimci özveri olmadan devrimci savaşım olmaz: Yaşamını herşeyi ile bu savaşa adamış gerçek devrimciler, özveri yarışına giriyor. Bu yarış bizi geleceğe de hazırlıyor. Lenin devrimci özveri üzerine subbotniklerde şöyle diyor:

"... Yalnızca, bilinçli ve gönüllü olarak yapılan, Kızıl Ordu'nun disipliniyle desteklenen ve eski disiplin yöntemlerine başvurmayan eşi görülmemiş bu özveriler nedeniyle — yalnızca bu muazzam özveriler nedeniyle — ileri işçiler diktatörlüklerini sürdürebildiler ve tüm dünya işçilerinin saygısını hak ettiler." (Lenin, "Komünist Enternasyonal'in İkinci Kongresi", *Toplu Yapıtlar*, İngilizce basım, c.31, s.248)

Öyleyse biz de geleceğe hazırlanalım.

İdeolojik gücü maddi güce çevirelim: Yaz taarruzunu geniş yığınlara mal ederek, örgütümüzü güçlendirerek, yığınları devrime hazırlayarak bunu başarabiliriz.

Burjuvazi ve oportünizme karşı savaş: İşçi sınıfının yükselen savaşını geçici olarak bastıran burjuvazi, üstünlüğünü sürdürebilmek için her yola başvuruyor. Burjuvazinin işçi sınıfı içindeki beşinci kolu olan oportünizm de yine devrimin yolunu tıkamaya çalışarak görevini yapıyor. Hedefimiz Türkiye'de devrimi yapıp, proletarya diktatörlüğünü kurmaktır. Öyleyse bugünün görevini yerine getirip, hem burjuvaziye, hem de oportünizme karşı iyi bir savaşım içinde örgütlenmemiz gerekiyor.

Hollanda'da yaşayan komünistler olarak, bu görevi başaracağımıza inanıyoruz.

1 Mayıs'ın ardından çalışmalarımızı yoğun bir şekilde sürdürdük. Pazar meydanında sürekli gazete satışına çıktık. Gazete satışlarımız çok ilgi görüyor. Bir fabrika önünde de düzenli gazete satışına çıkıyoruz. İşçiler burada böyle birşey görmemişler. Bizi görünce şaşırıyorlar. Bir çoğu da şaşkınlığı geçince, seviniyor.

Eylemlerimizin sürekliliği ve düzgünlüğü dikkatleri üzerimize çekti. Yığın bağlarımız güçleniyor. Bu ilişkileri yaz taarruzunda daha da arttırmayı düşünüyoruz. Hollanda örgütümüzün 7. Yaz Taarruzu'ndan başarıyla çıkacağına güvenimiz tamdır.

Yaşasın yaz taarruzu geleneğimiz!

Yaşasın TKP-*İşçinin Sesi!*

Ufuk Savaş, Hollanda

Yaşasın kızıl geleneğimiz

İşçinin Sesi'nin Türkiye devrim hareketine armağan ettiği kızıl yaz taarruzları geleneğimizin yedincisine İsviçre genelinde girdik. Zürih ve çevresinde bu yıl ilk kez çoşku ve sevinçle katılıyoruz.

Ülkemizde siyasal yaşam yeni bir evreye girdi. Halk yığınlarındaki sessiz kızgınlık yerini devrimci kabarışlara, açık sınıf savaşlarına ulaşabilecek bir eğilime terketmeye başlıyor. Faşist diktatörlüğün çözümsüzlüğü karşısında devrim alternatifi hızla güç kazanabilir.



Cuntanın taban kazanma istemleri ve dünya kamuoyuna "demokratik" görünme çabaları, onu göstermelik demokrasi oyununu oynamaya zorladı. Ama gelişen olaylarla birlikte Evren kendi oyununu kendisi bozdu. Yeni tehdit ve kısıtlamalar getirdi. Seçimlerin ertelenebileceğini söyledi. Cunta bu noktada da çözümsüz kaldı ve geriledi.

Cunta geriledikçe, işçi sınıfımıza, emekçi halkımıza ve bölge halklarına daha çok ve açıktan saldırıyor. Resmi devlet terörünün eşliğinde ücret-fiyat uygulamaları, yeni vergi önlemleri vb. ile sömürüyü arttırmaya çalışıyor. Irak burjuvazisi ile anlaşarak ABD'nin aktif desteğinde Irak Kürdistanı'na girdi. Kuzey Kıbrıs'taki fiili ilhakı resmileştirmek amacıyla Kuzey Kıbrıs Türk Devletini kurma girişimine hız verdi. Türkiye finans kapitali emperyalistleşme istemlerini gerçekleştirmek için savaş çığlıkları atıyor. Bölgemizdeki devrimci-demokratik güçlere meydan okuyor.

Bu toplumsal, siyasal gelişmelerin yanısıra, partimiz, tarihinde hiç olmamış yeni ve farklı bir durumu yaşıyor. Nitelik sıçramasının, ileri bir aşamaya girmenin eşiğindeyiz. Komünistler olarak partimizde Leninizmi güçlendirmek, oportünizm engelini kırıp atmak, devrime hazırlanmak azim ve kararındayız.

Bu amaçla, bu yılki özveri hedeflerimizi titizlikle saptadık. Yalnızca, Zürih ve çevresindeki taahhütlerimizle geçen yıl tüm İsviçre'nin gerçekleştirdiği hedefi ve katılımı geçtik. Sıkı, disiplinli, sabırlı çalışırsak bu hedefin de çok üstüne çıkacağımız açıktır. Komünist bilinç, proleter dirençle bu yılki özveri sınavından da başarı ile çıkacağız.

Yaşasın *İşçinin Sesi!*

Yaşasın komünizm!

Devrim Kartalları, Zürih

Devrime bir adım daha

İşçinin Sesi 12. yılına doğru ilerliyor. Yaz taarruzunun ise yedincisine geldik. Kadrolar, sempatizanlar, *İşçinin Sesi*'ni yakından tanıyanlar, onu taarruzlardan, seferberliklerden ayrı düşünemezler. *İşçinin Sesi* durmaz. Her dönemde yeni bir atılım, her atılımın sonunda güçlü bir parti yükselişi gelir.

İşçi sınıfının karakteri partisinde yansır. Parti işçi sınıfının karakterini her olayda, her keskin dönemeçte, her saldırı ve geri çekilmede en güzel yansıtmak demektir.

Devrim yolunu taş taş döşeyecek olan parti, işçi sınıfından kan alır. Bu yol güçlüklerle, engellerle doludur. Özverili kadrolar gerekir. Kadrolarını her döneme hazırlayamayan partinin geleceği "ölüler kervanına katılmaktır".

Yaz taarruzu partinin devrim yoluna döşediği taşlardan biridir. Kadrolar bu inançla, bu taşın değerini anlayarak, partinin daha güçlü yükselişi için 7. Yaz Taarruzu'na hazırlanıyor.

Şan olsun İşçinin Sesi'ne!

7. Yaz Taarruzu için ileri!

Ozan Öncü, Viyana

7. Yaz Taarruzu'nu faşizme karşı yığınsal taarruza dönüştürelim!

YAZ TAARRUZU

Özveri sınavından daha güçlü çıkacağız

Geçen yıl yaz taarruzuna ilk kez katıldım. Yeni olmam nedeniyle önemini kavrayamadım, hedefime ulaşamadım.

Bu yıl daha bilinçli olarak 7. Yaz Taarruzu'na katılıyorum. Hedefimi koydum. Bu yaz taarruzundan başarıyla çıkacağıma inanıyorum.

Yaz taarruzu, insanın özverisini, bilincini ve kişiliğini geliştiriyor. Bizlere yaratıcılığı öğretiyor.

Faşist cunta halkımıza kan kusturuyor. İşçi sınıfı, her türlü demokratik haktan yoksun. Uzun yıllardır Kürt ulusu üzerindeki baskılara bugün yeni bir halka daha eklendi. Faşist cunta, Türkiye ve Irak Kürdistanı'nda yüzlerce peşmergeyi katletti.

Tüm bunlara karşı 7. Yaz Taarruzu'yla biz, devrimi yapacak, her türlü baskıya ve sömürüye dünyanın Türkiye parçasında son verecek olan partimizi güçlendireceğiz. Kadrolar ve sempatizanlar açısından yaz taarruzunun önemi büyüktür.

7. Yaz Taarruzu için ileri!

Viyana

Yaz taarruzunda ilk deneyim

Yaz taarruzuna ilk kez katılıyoruz. Kavradığımız kadarıyla parasal yönden katkıda bulunmak yaz taarruzunun yalnızca bir parçasıdır. Aynı zamanda bilincimizi, disiplinimizi de geliştireceğiz.

Koyduğumuz hedefleri gerçekleştirmek için ek iş bulup özveriyle çalışmamız gerekiyor. Yaz taarruzu böylece hepimizi sınavdan geçirmiş olacak.

Büyük hedefler koyduk. Bu hedefleri 10 hafta içinde gerçekleştirmek için canla başla çalışacağız.

Yaşasın devrimci özveri!

Hasret, Viyana

Frankfurt mitingi

Değerli yoldaşlar,

F. Almanya'da yapılan yürüyüşlerden biri de Frankfurt'ta yapıldı.

Yürüyüşe geniş bir kalabalık katıldı. Faşist cuntanın her türlü baskı ve zulmüyle karşı karşıya bırakılan halkımızı ve yüzbinlerce siyasi devrimci tutukluyu bir kez daha bağrımıza bastık. Kalbimizin üstü devrim ateşiyle yanıyor. Hiçbir oportünist girişim bu devrim ateşini söndüremez ve faşizme karşı yapılan hiçbir eylemden geri tutamaz.

Yürüyüşe eski düşmanımız TKP-Lenincileriyle katıldık. Açıkçası yoldaşlar, *İşçinin Sesi* flaması altında Frankfurt'ta ilk kez yürüdük. Yıllarca menşeviklerin peşinden boşuna koştuk. Öylesine karanlık kutuların içindeydik ki gerçekleri görmek mümkün değildi. Geç de olsa artık FİDEF içinde bizim gibi gerçekleri görüp FİDEF oportünizmine başkaldıran arkadaşlar çoğalacaktır.

FİDEF bugün kendi kabuğuna çekilen sessiz tavırlarıyla bir bakıma faşist cuntaya yardımcı olmaktadır. Bunun somut örneği şudur: 11 Haziran günü faşizmin idamlarını protesto yürüyüşlerini birçok devrimci demokrat örgüt desteklerken, FİDEF oportünist yöneticileri eylemi desteklemediler. Bu hâlâ FİDEF'in etkisi altında olan genç işçi arkadaşlarımız için öğretici bir derstir.

Yürüyüş çeşitli sloganlarla miting alanına kadar geldi. Yerli yabancı herkesin dikkatini çekti. Miting alanında konuşmalardan sonra eski "düşmanlarımızla" bir salona gittik. Yürüyüşün değerlendirmesini yaptık ve bazı konular üzerinde tartıştık. Gerçeği görmek için yoldaşça tartışmanın ver her iki görüşün yayınlarını düzenli takip etmenin gerekliliğine inanıyorum.

Yoldaşlar,

Yürüyüşe katılmayan FİDEF, o akşam "Posta gurubu" adına Nazım Hikmet'i anma gecesi düzenledi. 20.12. 1935 tarihli *Orak Çekiç* gazetesinde Nazım'ı hain, polis ilan edenlerin mirasçılarının komünist ozan Nazım Hikmet'i anma hakları yoktur. Biz genç devrimciler olarak Nazım'a uzatılan o kirli elleri birgün mutlaka kıracağız.

Tanklarla gelen devrimle gidecektir!

Yaşasın dünya devrimi!

Cemal Savaşır, Frankfurt

Sömürgeci faşist cuntayı lanetledik

Geçtiğimiz günlerde faşist cuntanın Irak'a saldırması, Türkiye'de ekonomik bunalıma çözüm bulamayan finans kapitalin ve onun üniformalı sözcülerinin içyüzlerini daha da açığa çıkardı. Bizler Viyana'daki Kürt, Türk, Iraklı ve Iranlı devrimciler olarak, bu saldırıyı Avrupa kamuoyuna sergilemek için ortak eylemler yaptık.

Çeşitli uluslardan devrimciler ortak bir platformda birleşerek 3 gün boyunca şehrin merkezi yerinde sergiler açtık. Burada Türkiye'deki faşizmi anlattık, yayınlarımızı sattık ve ortak hazırladığımız bildiriyi dağıttık. Bunun sonunda yapılan yürüyüş ve mitinge de hemen hemen tüm devrimciler katıldılar.

Yürüyüşün güzergahı şehir merkezinden Türk konsolosluğunun önüne kadardı. Bu yol boyunca "Kürt ulusuna özgürlük", "Kahrolsun faşist cunta", "Kahrolsun gerici Irak rejimi", "Kürdara azadi", sloganlarını haykırdık. Yürüyüşü konsolosluğun az ilerisinde, bir konuşmacının konuşmasıyla ve sloganlarımızı haykırarak bitirdik.

Yoldaşlar,

Yaşam *İşçinin Sesi*'ni doğruluyor. Faşist cuntanın ekonomik ve toplumsal bunalımı olumsuzundan çözmek için geldiğini, emperyalistleşmek için çırpındığını, buna ulaşamayacağını ama bu amaçla şovenist, sömürgeci saldırgan politikasını öne çıkaracağını *İşçinin Sesi* daha önceden çok kez vurguladı. Orta Doğu'da operasyonlara girişeceğini, bu tür saldırıların bölge halklarını tehdit edeceğini söyledi. Komünist ideolojimiz bizlere ışık tutuyor.

Kahrolsun sömürgecilik!

Kahrolsun faşizm!

Yaşasın faşizme karşı tüm bölge halklarıyla ortak mücadelemiz!

Kemal Fırat, Viyana



K"ln'd ki eylemler



Yoldaşlar,
3.6.1983 tarihinde BİRKOM'un çağrısı üzerine faşist cuntanın Irak'a saldırısını protesto amacıyla önce yeşillerin desteği ile Bonn'da bir basın toplantısı düzenlendi.

Basın toplantısında, Türkiye'ye 3 günlüğüne inceleme yapmaya giden, ancak orada faşist cuntanın resmi makamları tarafından kabul edilmeyen Yeşil partiden Alman milletvekilleri, Türkiye'de demokrasi kurallarının ve insan haklarının çiğnendiğini ve özellikle doğu bölgesinde yaşayan insanlara yoğun baskı uygulandığını açıkladılar. Yeşil partili parlamenterler Gert Bastian, Otto Schilly ve Jürgen Rens "Bonn hükümetinin Türkiye'ye yaptığı ekonomik ve askeri yardımların derhal durdurulması için" parlamentoya bir önerge verdiklerini duyurdular.

Basın toplantısından sonra Türkiye Bonn Büyükelçiliği önünde toplanıldı ve Yeşillerden bir gurubun da katıldığı bir miting yapıldı. Miting başlamadan önce yoldaşlarımız elçiliğin arka bahçesinde polislerin gizlenmiş olduğunu saptadılar. Yine eylem başlamadan önce 2 minübüs dolusu polisin daha gelip elçiliğe giden yolları parmaklıklarla kapadığı görüldü. Toplanılan yerden elçilik önüne kadar polis kordonu altında bir yürüyüş yapıldı ve polisin yaptığı barikatın önüne gelindiğinde Türkçe ve Almanca olarak cuntanın Irak'a yaptığı saldırı ve Kürt halkına karşı terörü kınandı, eylem komitesi tarafından önverilen sloganlar atıldı.

Eylem esnasında FİDEF ve Dev-Yol flamalarını açmadılar. BİRKOM flaması da açılmadı. BİRKOM flamasını Dev-Yol'lu arkadaşlar unutmuşlar.

Yoldaşlar, menşevik kesimden gazetemizi okuyan birkaç gözlükleri buğulu arkadaş "neden hep bize çatıyorsunuz" diye dert yanıyorlar. Ne yazık ki bu "arkadaşlar" buna kendi ideolojilerinin ve bu ideoloji doğrultusunda hareket eden yöneticilerinin yol açtığını hala göremediler veya görmek istemiyorlar. Bunun son yaşadığımız örneği yukardaki eylemdir.

Eylemin hazırlık toplantılarında FİDEF temsilcileri, Iraklı İlerici Yurtsever Cephe'nin eyleme katılmasına karşı çıktılar. *İşçinin Sesi* temsilcisi yoldaş ise İlerici Yurtsever Cephe'nin eyleme katılmasını savundu. Sonuçta Iraklı arkadaşların eyleme katılması kararı çıktı... Derken FİDEF eylemde kendi flamasını açmayıp (zaten topyekun 4 kişi katıldılar) eyleme katılmasını istemediği Iraklı örgütün kortejinde yer aldı. Biz bu işi anlayamadık ve gidip İlerici Yurtsever Cephe'nin temsilcisiyle konuştuk. Anlaşıldı ki eylemin hazırlık toplantılarında çeviri yapan, FİDEF temsilcisinin söylediklerini doğru çevirmemiş. FİDEF de daha sonra bu Iraklı arkadaşlara gidip onları desteklediğini söylemiş. IYC temsilcisi kendisiyle yaptığımız bu konuşma sonucu FİDEF'in tavrını açıkça gördü. Eylem hazırlık toplantısında onu destekleyen yoldaşa teşekkür eden IYC temsilcisine *İşçinin Sesi*'nin görüşlerini tanıması için Almanca ve İngilizce yayınlarımızdan armağan ettik, ilişkilerimizi geliştirme yönünde ilk adımları attık.

Yoldaşlar, oportünizm doğruya karşı tutunamıyor. İkiyüzlülükle, entrikalarla, kısa erimli çıkarlar elde edebilen menşevikler, uzun dönemde bu tavırlarıyla kendi mezarlarını kendileri kazıyorlar.

Madem hedefimiz devrimi yapmak, madem oportünizme karşı savaş burjuvaziye karşı savaştan ayrılmaz, ikisini de yerle bir etmek için, haydi partimizi güçlendirme yolunda 7. Yaz Taarruzu'na!

İşçinin Sesi korosunun marşlarıyla yürüdük

Değerli yoldaşlar,
"İşkencelere idamlara karşı" ortak eylem Münih'te de yapıldı.

Eyleme hazırlık süresi içinde, afişleme ve bildiri basılıp dağıtıldı. Eylem öncesinde yapılan toplantılarda FİDEF, *Gerçek* Avrupa komitesi (TSİP) ve KOMKAR dışında kalan Türkiyeli sol örgütler biraraya gelip eylemin hazırlıklarını ve organizasyonunu görüştüler.

Daha sonra Iraklı devrimciler ve bazı Alman örgütleri katıldı.

Yürüyüşten bir önceki toplantıda DİB-FAK eylemi ancak 'manevi' destekleyip eylemin maddi parasal yönüne katkıda bulunamayacağını belirterek, eyleme de katılmadı. Partizan son anda eylemden çekildi. KOMKAR ise eylemden iki gün önce katılma yönünde karar aldı. FİDEF'e bağlı MİDER, eylemi bozmak amacıyla eylem öncesi yeni bir birlik çağrısı yaparak eylemi sabote etmek istedi.

Kısacası gelişen süreç içinde, gerçekten cuntaya karşı savaşmak isteyen ve istemeyen örgütler pratik içinde daha net görülmeye başlandı.

Biz bu eylemde *İşçinin Sesi*'nin flaması altında yürüdük. *İşçinin Sesi* korosunun marşlarını alanda ve yürüyüş boyunca dinledik, coşkuyu tüm devrimcilerle beraber yaşadık. Bu arada korodaki TKP marşını, burjuvaziye ve oportünizme inat defalarca dinledik.

En yığınsal örgütler arasında yer aldık. Bu başarımızı bundan böyle de sürdüreceğiz. Eylemin değerlendirmesini yapıp eksik ve başarılarımızı saptayacağız.

7. Yaz Taarruzu'nda düşmana inat bayrağı daha da yükselteceğiz!

Yaşasın *İşçinin Sesi*!
Yaşasın TKP'miz!
Yaşasın yaz taarruzu!

S. Yorulmaz, Münih

Faşizmin saldırısını protesto ettik

26 Mayıs günü Avusturalya radyo ve televizyonları, Türk komando birliklerinin Irak içlerine 40km girerek Kürt köylülerine karşı operasyona giriştiklerini bildirdi. Haber Türk, Kürt ve Avusturalya kamu oyunda cuntaya karşı büyük tepki yarattı.

4.6.1983 Cumartesi günü, Kürt-Türk devrimciler, cuntanın yayılmacı yüzünü açık etmek, Kürt halkına karşı girişilen, sindirme, yoketme planlarını Avusturalya kamuoyunda duyurmak üzere Sydney Kürt Kültür Derneği'nin çağrısı üzerine şehir merkezinde toplandılar. Yürüyüş boyunca "kahrolsun faşist cunta" gibi sloganlar yol boyunca güçlü bir şekilde haykırıldı.

Avusturalya'nın en ciddi haber veren televizyon yayını olan O kanalı yürüyüşe geniş yer verdi. Yürüyüş bitiminde yapılan röportaj eksiksiz yayınlandı. Aynı gün akşamı Sydney ve çevresinde yayın yapan bir radyodan yürüyüş haberi ve Kürdistan'daki durum İngilizce, Kürtçe, Türkçe olarak 30 dakikalık bir yayınla tekrar duyuruldu. Tüm halklara cuntanın Kürdistandaki katliamını protesto çağrısında bulunuldu.

Yaşasın dünya halklarının birlikte mücadelesi!

Yaşasın Türk-Kürt halklarının devrimci mücadelesi!

Kahrolsun askeri faşist cunta!

Avusturalya, Sydney
İşçinin Sesi sempatizanları

Şanlı ayaklanmanın yıldönümünde güzel bir dayanışma örneği

15-16 Haziran Türkiye maden işçileriyle uluslararası dayanışma günü ilan edildi



Uluslararası Maden İşçileri Sendikası, 15-16 Haziran'ın yıldönümünde, 15-16 Haziran'ı Türkiye maden işçileriyle dayanışma günü ilan etti. Bu, Türkiye işçi sınıfına güç katan güzel bir dayanışma örneği, faşist diktatörlüğe ise bir şamardır.

Adı 15-16 Haziran'la ve çok sayıda şanlı devrimci eylemle kopmazca bağlı olan Maden-İş'in üyesi bulunduğu, sendika, *Flashes* adlı bülteninin 26.5.1983 tarihli 21. sayısında haber şöyle veriliyor:

"Maden İşçileri Sendikası Uluslarası Bürosu'nun 14-15 Nisan'da Paris'te toplanan en son oturumu, 15-16 Haziran günlerini Türkiye maden işçileriyle uluslararası dayanışma eylem günü ilan etti.

"15-16 Haziran 1983, aslında İstanbul bölgesindeki işçilerin genel direnişinin 13. yıldönümü olacak. DİSK Maden-İş (Uluslararası Maden İşçileri Sendikası üyesi) öncülüğünde 100 binin üstünde işçi üretimi durdurdu ve sendika yasasındaki, DİSK'i amaçlayan değişiklik önergesi taslağını protestoda, yığınsal gösterilerle İstanbul şehrini felce uğrattı. Polis yürüyüşü dağıtırken 3 kişi öldü."

15-16 Haziran işçi sınıfının dev gücünü, bu güç karşısında orduların, tankların tüfeklerin ne denli aciz kaldığını kanıtlamıştır. O sendikal düzeyle, kendiliğinden bir çıkış, bir prova olduğu halde bunu yeterince kanıtlamıştır. İşçi sınıfımız 15-16 Haziran'dan sonra daha nice deneyler kazandı, bilinçlendi. Sel olup faşist diktatörlüğün üzerine aktığı zaman, artık sonuç prova olmayacaktır. Tanklarla gelenler devrimle gidecektir.

Gelenek v gelecek biziml dir

Türkiye'de kapitalizmi içine düştüğü krizden kurtarmak için yönetime el koyan faşist cunta üç yıldan beri, açıktan finans kapitalin çıkarlarını güden bir ekonomik siyaseti silahların gölgesinde izledi. Bu dönem içinde tekeller süper kâr elde ederken, işçi ücretleri bilinçli olarak düşürüldü, tüm emekçiler perişan edildi. Kürt ulusu üzerinde en acımasız barbarlık yöntemleri uygulandı. Faşist cunta bölge halkları için tehdit unsuru olarak yayılmacı emellerle Irak topraklarına girdi. Türkiye emperyalizmin Orta Doğu'daki en ileri karakolu, Amerika'nın silah deposu durumuna geldi.

Bu yapılanları perdelemek için faşist anayasa ile başlayan "demokrasi" oyunu, genelgelerle kurulan gerici partilerle yeni boyutlar kazandı. Ancak faşist cunta gönlünde yatan devlet partisini kuramadı. En küçük bir kuşkuda burjuva partileri bile kapatılıyor.

Cuntanın kendine güvensizliği artıyor. Geleceğe korkuyla bakıyor.

İşçi sınıfımız şanlı 15-16 Haziran direnişinin 13. yılında güç topluyor, enerji biriktiriyor. 1970, 15-16 Haziranında yüzbini aşkın işçi burjuvazinin tüm yasaklarına karşı kendiliğinden ayaklanarak ilk kez burjuvaziye, dosta-düşmana "tüm toplumun öncüsüyüm" diyordu.

15-16 Haziran'ın 13. yılında, Türkiye'nin toplumsal, siyasal yaşamında yeni bir durum doğdu. İşçi sınıfımız ve onun öncüsü Türkiye Komünist Partisi olanakların ve tehlikelerin arttığı bir döneme girdi. Uzun süredir biriken hoşnutsuzluğun siyasal yaşama açık sınıf savaşımı olarak yansıma yönündeki basıncı giderek faşist cuntayı zorluyor. Ekonomik bunalımın çözülememesi, içte ve dışta direnişin güçlenmesi nedeniyle cunta da, sosyal demokratlar da korkuyor. İşçi sınıfımız ise bu korku kervanını korktuğu devrimci sona götürmek için, faşizmi devrimle yıkmaya, Anadolu'da sosyalizmi kurmaya hazırlanıyor.

Yaşasın 15-16 Haziran direnişi!

Tanklarla gelenler devrimle gidecektir!

Yaşasın Türkiye Komünist Partisi-*İşçinin Sesi!*

Druex, İMG